CINE-I ACOLO?

JOHN W. CAMPBELL, JR.

DON A. STUART
(JOHN W. CAMPBELL, JR.)

CINE-I ACOLO?

Who goes there?

Traducere: MIHAI DAN PAVELESCU

1948

I

Mirosea urât. O miasmă grea, eterogenă, cunoscută numai de încăperile îngropate sub gheaţă ale unei staţiuni antarctice: un miros alcătuit din izul sudorii umane şi duhoarea grea a grăsimii topite de focă. Emanaţia provenind de la blănurile asudate pe dinăuntru şi ude de zăpadă pe dinafară. Mirosul iute de ulei ars şi mirosul emanat de câini.

Izurile persistente de ulei de maşină contrastau puternic cu cele degajate de echipamentul din piele şi blană. Totuşi, într-un fel, dincolo de toate mirosurile acelea şi asociatele lor – câini, maşinării şi bucătărie – răzbătea o undă ciudată, stranie; sugestia vagă a unei prezenţe străine, dincolo de olfacţiile industriei. Era mirosul vieţii. Venea dinspre forma aflată pe masă, înfăşurată în pânză de cort şi legată cu frânghii, de pe care picăturile se scurgeau încet, monoton, pe duşumea, sub lumina becului fără abajur.

Blair, biologul micuţ şi chel, răsucea nervos nodurile funiei şi netezea întruna pânza, dezvăluind gheaţa întunecată de dedesubt. Mişcările lui vioaie făceau să-i danseze umbra pe lenjeria cenuşie, atârnată sub tavanul scund; deasupra umbrei capului, părul de pe tâmple, înconjurându-i chelia, căpătase aspectul unei aure.

Comandantul Garry dădu în lături o pereche de pantaloni şi păşi către masă. Privi încet, pe rând, oamenii înghesuiţi în Camera Administraţiei. În cele din urmă, trupul lui înalt şi rigid se relaxă.

— Treizeci şi şapte, încuviinţă el. Sunt toţi aici. Tonul vocii era scăzut, dar avea autoritatea unui conducător înnăscut. Cunoaşteţi, în linii mari, povestea descoperirii făcute de Expediţia Polară Doi. Am discutat atât cu secundul McReady şi cu Norris, cât şi cu Blair şi doctorul Copper. Părerile sunt împărţite şi, deoarece privesc întregul grup, ele trebuie cunoscute de toată tabăra. O să-l rog pe McReady să vă relateze amănuntele, pentru că aţi fost prea ocupaţi cu propriile voastre treburi ca să urmăriţi îndeaproape munca lor. McReady?

Mişcându-se pe fundalul fumului albastru, McReady părea desprins dintr-o legendă uitată, o statuie de bronz vie. Înalt de aproape doi metri, se opri lângă masă şi privi în sus, pentru a nu se atinge de bârnele plafonului. Continua să poarte un hanorac grosolan, de-o culoare galben spălăcită, nelalocul lui chiar şi

acolo, la un metru dedesubtul viscolului ce bântuia pustiul antarctic. Era roşcovan, avea o barbă uriaşă, tot roşie, şi-un păr aidoma. Mâinile puternice, relaxându-se pe tăblia mesei, erau acoperite cu fire arămii. Se părea că până şi ochii, adânciţi sub sprâncenele groase, băteau înspre ruginiu. Chiar acolo, la un metru sub pământ, răceala continentului îngheţat se făcea simţită, dând astfel un sens durităţii bărbatului.

— Norris şi Blair sunt de acord în privinţa unui lucru: animalul găsit n-a fost... de origine pământeană. Norris se teme c-ar putea reprezenta un pericol, iar Blair îl contrazice.

***

Să revin la modul cum a fost găsit. După tot ce cunoşteam înainte de-a veni aici, se părea că locul ăsta era situat exact deasupra Polului Sud Magnetic al Pământului. Aici, după cum ştiţi cu toţii, acul busolei nu mai indică o poziţie fixă. Însă instrumentele mult mai precise ale fizicienilor, instrumente concepute special pentru studierea polului magnetic au detectat un efect secundar, constând într-o influenţă magnetică mai puţin puternică, la aproximativ 120 de kilometri către sud-vest.

Expediţia Polară Doi a fost trimisă în cercetare. Nu voi intra în alte detalii. Am găsit locul, dar nu era un munte magnetic, sau un meteorit uriaş, aşa cum se aştepta Norris. Desigur, zăcămintele de fier sunt magnetice – la fel fierul extras şi oţelul. De la suprafaţă, polul secundar descoperit era atât de mic, încât nu putea fi cauzat de nici un material magnetic cunoscut. Sondând prin gheaţă, l-am depistat la o adâncime de treizeci de metri.

Să vă spun câte ceva despre poziţia respectivă. Este un platou neted, întinzându-se peste două sute de kilometri în sudul Staţiei Doi, după cum ne-a spus Van Wall. El însă n-a avut nici timp, nici combustibil să zboare mai departe, dar teritoriul se întindea clar spre sud. Chiar în locul unde era îngropată sursa aceea de distorsiuni magnetice se află o creastă din granit extrem de dur, care a împiedicat gheaţa ce avansa dinspre sud.

La şase sute de kilometri mai departe, este platoul Polului Sud. M-aţi întrebat de multe ori de ce se încălzeşte aici când se intensifică vântul. Ca meteorolog, am explicat că nici un vânt nu poate sufla la -70°C, chiar dacă viteza lui este de numai 8 kilometri pe oră, fără să determine o încălzire datorată frecării cu pământul şi zăpada.

Ne-am instalat tabăra lângă creasta aceea de granit şi-am rămas timp de douăsprezece zile. Am săpat adăposturi în gheaţa albastră de la suprafaţă şi-am scăpat de ce era mai rău. În tot acest timp, vântul a suflat cu 65 de kilometri pe oră, ajungând până la 70 şi necoborând sub 60. Temperatura era de -63°C, variind între -60° şi -68°. Meteorologic vorbind, era o imposibilitate, dar a ţinut întruna, vreme de douăsprezece zile.

Undeva, spre miazăzi, aerul rece de pe platoul Polului Sud coboară pe toboganul acela de 6.000 de metri, peste munţi, şi porneşte către nord. Pesemne, există un lanţ de munţi ce-l direcţionează şi-l conduce 600 de kilometri spre platoul acesta golaş, unde am găsit cel de-al doilea pol.

Locul respectiv este îngheţat de douăzeci de milioane de ani, de pe vremea glaciaţiei Antarcticii. Acolo n-a existat niciodată dezgheţ. Am cercetat şi-am emis mai multe ipoteze. Iată ce credem că s-a întâmplat:

Ceva, pesemne o navă, o coborât din spaţiu. Am văzut-o acolo, sub gheaţa albastră, asemănătoare unui submarin, fără turelă sau aripi directoare, lungă de 90 de metri şi cu diametrul maxim de 15 metri.

Cobora, condusă de forţe necunoscute încă omului, când, deodată, s-a întâmplat ceva neprevăzut – a interferat cu câmpul magnetic al Pământului. A ajuns aici, în sud, probabil scăpată de sub control, ocolind polul magnetic. Ţinuturile acestea sunt sălbatice, însă pe vremea aceea, când de-abia îngheţau, trebuie să fi fost şi mai rău. Furtuni fără de sfârşit şi ninsori interminabile. Cel mai păcătos era, pesemne, viscolul, care acoperise creasta muntelui cu o pătură albă şi solidă.

***

Nava a izbit creasta de granit şi s-a prăbuşit. N-au murit toţi pasagerii, dar propulsia ei a fost distrusă. Norris crede c-a interferat cu câmpul magnetic al Pământului. Nici un obiect făcut de fiinţe inteligente nu poate supravieţui înfruntării cu imensitatea inertă a forţelor naturale ale unei planete.

Unul din pasageri a ieşit din navă. Acolo vântul nu coboară sub 60 de kilometri la oră, iar temperatura nu se ridică peste -60°C. Şi ninsoarea cădea necontenit... Aşa încât fiinţa aceea s-a rătăcit după zece paşi.

McReady se opri pentru un moment şi vocea lui groasă lăsă loc şuieratului vântului de deasupra şi murmurului vesel din

ţevăria sobiţei.

Sus, viscolul urla. Zăpada se troienea peste tabăra îngropată. Dacă un om ar fi ieşit din tunelurile ce legau încăperile subterane, s-ar fi pierdut după zece paşi. Afară, vergeaua subţire şi neagră a antenei radio se înălţa la 100 de metri spre cerul nopţii. Un cer bântuit de vânturi, sub mantaua cârlionţată a aurorei. Mai spre nord, orizontul fulgera în culorile stranii, furioase, ale miezului de noapte. Cam aşa era primăvara la 100 de metri deasupra Antarctidei.

Iar la suprafaţa solului era moartea albă. Moartea venind din gerul tăios, care absorbea orice fel de căldură. Gerul şi ceaţa albă, nesfârşită, de particule fine de zăpadă, acoperind totul.

Kinner, micuţul bucătar cu cicatrice, se înfioră. Cu cinci zile în urmă, ieşise la suprafaţă ca să ia carne îngheţată din depozit. A ajuns la depozit, dar când s-a întors, viscolul a izbucnit dinspre sud. Moartea albă şi rece l-a orbit. După douăzeci de secunde, se învârtea în cerc, zăpăcit. Abia după o jumătate de oră, o echipă înarmată cu frânghii a izbutit să-l găsească în vijelia albă.

Era uşor pentru un om – sau o fiinţă – să se rătăcească după zece paşi.

— Pe atunci, furtuna de zăpadă era, probabil, şi mai năprasnică. Glasul lui McReady îl readuse pe Kinner în prezent. În prezentul sigur şi călduros al Camerei Administraţiei. Se pare, urmă roşcovanul, că nici pasagerul navei nu se aştepta la aşa ceva. A îngheţat la trei metri de vehicul. Noi săpam pentru a degaja nava şi, întâmplător, am nimerit peste… animalul îngheţat. Barclay l-a lovit cu toporul în ţeastă.

Văzând despre ce era vorba, Bar a revenit la tractor, a dat drumul la focar şi, după ce a crescut presiunea, i-a chemat pe Blair şi pe doctorul Copper. Blair se îmbolnăvise şi bolea de vreo trei zile.

După ce au venit şi ei, am tăiat un bloc de gheaţă în care se afla creatura, aşa cum vedeţi, l-am împachetat şi l-am pus în tractor, ca să ne întoarcem. Totuşi, mai înainte, am vrut să intrăm în navă.

Am săpat pe lângă ea şi-am descoperit că era construită dintr-un metal necunoscut. Uneltele noastre din beriliu şi cupru, antimagnetice nu-l puteau zgâria. Barclay avea în tractor nişte scule din oţel, dar nici acelea nu l-au putut scrijeli. Am mai făcut câteva încercări, inclusiv cu acid din acumulator, însă fără nici

un rezultat.

Pesemne că există un procedeu de pasivare, prin care aliajul de magneziu poate rezista acidului, iar aliajul ar trebui să aibă cel puţin 95 la sută magneziu. Dar n-aveam cum să ştim asta, astfel încât, atunci când am descoperit uşa întredeschisă, am tăiat gheaţa din jurul ei. Prin deschizătură puteam zări unelte şi aparate, însă uşa continua să fie blocată de gheaţă, de aceea am decis s-o topim cu o explozie.

Aveam la îndemână bombe cu decanită şi termită. Termita înmoaie gheaţa, pe când decanita ar fi putut distruge unele obiecte valoroase. Doctorul Copper, Norris şi cu mine am plasat o bombă cu termită de 12,5 kilograme şi-am tras sârmele prin tunel, până la suprafaţă, unde Blair aştepta cu tractorul. Ne-am îndepărtat cu treizeci de metri înapoia peretelui din granit şi-am declanşat bomba.

Bineînţeles, aliajul din magneziu al navei a reacţionat. Explozia bombei a fulgerat, după aceea a pălit, apoi a început iarăşi să strălucească. Din locul unde ne aflam puteam zări întregul câmp de gheaţă, iluminat de dedesubt cu o scânteiere insuportabilă; silueta navei se distingea aidoma unui con întunecat, uriaş, îndreptat cu vârful spre nord. A durat numai o clipă, dar am putut număra alte trei umbre, care puteau fi alţi... pasageri îngheţaţi. După aceea, gheaţa s-a prăbuşit peste navă.

Pentru asta v-am explicat, mai înainte, care erau condiţiile acolo. Vântul suflând dinspre pol venea din spatele nostru. Aburii şi flăcările de hidrogen se transformau într-o ceaţă de zăpadă; căldura infernală era împinsă undeva spre Oceanul Atlantic, aflat înaintea noastră. Altfel, chiar protejaţi fiind de creasta din granit, nu cred că ne-am mai fi întors.

Cumva, în infernul orbitor puteam întrezări lucruri uriaşe şi stranii, bulboane întunecate şi totuşi strălucitoare, depăşind uneori în intensitate incandescenţa magneziului. Cred că trebuie să fi fost sistemul de propulsie. Secrete ce dispăreau în flăcări... taine care i-ar fi putut aduce Omului planetele. Instalaţii misterioase, ce puteau ridica şi deplasa nava, sorbite acum de câmpul magnetic al Pământului. Vedeam mişcându-se buzele lui Norris, dar n-auzeam nimic.

Ceva... poate sistemul de etanşare, a cedat în cele din urmă. Câmpul absorbit cu douăzeci de milioane de ani în urmă a fost eliberat. Aurora boreală de deasupra capetelor noastre a

dispărut şi întregul platou a fost scăldat într-un foc rece, orbitor. Toporul din mâna mea a devenit incandescent şi-a căzut, sfârâind, pe gheaţă. Nasturii metalici ai hainelor mă frigeau. Iar dincolo de peretele de granit se ridica un fulger de lumină albastră.

Apoi, pereţii din gheaţă s-au prăbuşit, cu un zgomot amintind de cuburile de gheaţă zdrobite între două bucăţi de metal.

***

Eram orbiţi şi-am zăcut câteva ore pe întuneric, până ne-am revenit. Am descoperit că, pe o rază de un kilometru şi jumătate, toate bobinele se topiseră, devenind inutilizabile, la fel dinamul, radioul, microfoanele şi căştile. Dacă n-am fi avut tractorul cu abur, n-am mai fi ajuns niciodată la Tabăra Doi.

După cum ştiţi, Van Wall a zburat dimineaţa dinspre pol şi, astfel, am ajuns. Asta-i povestea... obiectului acesta, încheie McReady, indicând din bărbie spre masă.

II

Blair se agita neliniştit, trosnindu-şi uşor încheieturile degetelor micuţe şi osoase. Pistruii cafenii de pe mâini i se mişcau înainte şi înapoi, o dată cu tendoanele de sub piele. Ridică un colţ al foii de cort şi privi nerăbdător la obiectul din mijlocul blocului de gheaţă.

Uriaşul McReady părea preocupat. Condusese tractorul cale de şaizeci de kilometri. Calmul său părea acum uşor tulburat de revenirea printre oameni. Aici, la Baza Doi era linişte; numai viscolul se auzea dinspre pol. Un viscol urlând sălbatic, şi chipul rău şi tăcut al monstrului acela, privind cu ură, aşa cum i se păruse de prima dată când îl zărise prin gheaţa albastră, cu un topor înfipt în ţeastă.

— Iată care este problema, urmă meteorologul. Blair doreşte să examineze fiinţa. S-o dezgheţe, să ia din ţesuturi probe pentru microscop, şi-aşa mai departe. Norris consideră ideea periculoasă. Pe de altă parte, doctorul Copper îl susţine pe Blair. E adevărat, Norris e doar fizician, nu biolog... Dar susţine o teorie pe care zic c-ar trebui s-o ascultăm. Blair a descris formele microscopice de viaţă, descoperite de biologi chiar aici, în locurile acestea veşnic îngheţate. Formele respective îngheaţă în fiecare iarnă şi revin vara la viaţă, prin dezgheţ, trăind trei luni.

De la faptul acesta pleacă şi Norris. În locul de unde a venit această creatură trebuie să existe viaţă la nivel microscopic. Asta-i o chestiune valabilă pentru toate vieţuitoarele cunoscute nouă. Norris se teme că s-ar putea declanşa o epidemie, o maladie necunoscută pe Pământ, dacă se vor dezgheţa particulele microscopice care au stat acolo amorţite timp de douăzeci de milioane de ani.

Blair admite că asemenea forme de viaţă şi-ar putea menţine puterea de-a trăi. Formele neorganizate, cum sunt de pildă celulele, îngheţate, îşi pot păstra viaţa timp îndelungat. Fiara însă e tot atât de moartă precum mamuţii îngheţaţi descoperiţi în Siberia. Formele de viaţă organizate, şi cu un înalt grad de dezvoltare, nu pot rezista, totuşi, unui asemenea tratament.

Dar celulele microscopice pot. Norris sugerează faptul că am putea elibera o formă de boală care, fiind necunoscută omului, ar putea deveni distrugătoare.

Blair răspunde că astfel de germeni pot exista, însă Norris

exagerează. În mod absolut sigur, ei ar fi inofensivi pentru om. Probabil că alcătuirea chimică a vieţii pământene...

— Probabil! Micuţul biolog înălţă capul brusc, cu una din acele mişcări nervoase ale sale. Deasupra cheliei, haloul cenuşiu al părului fâlfâi nervos. Ha! O simplă privire...

— Ştiu, aprobă McReady. Creatura nu este terestră. S-ar părea că are o chimie diferită de-a noastră şi deci nu se poate transmite o infecţie. Îndrăznesc să afirm că nu poate fi periculoasă.

Meteorologul privi spre doctorul Copper. Acesta clătină încetişor din cap.

— Aşa este, aprobă el. Omul nu se poate infecta cu germeni ce trăiesc în rude destul de apropiate, în şerpi să zicem. Iar şerpii sunt, zâmbi el, mult mai apropiaţi de noi decât asta.

Vance Norris se foi furios. Faţă de ceilalţi bărbaţi era scund, având în jur de un metru şi şaizeci. Iar constituţia lui solidă îl făcea să pară şi mai micuţ. Avea părul negru, scurt şi ţepos, aidoma unor fire de sârmă, iar ochii îi erau gri-oţelii. Dacă McReady părea alcătuit din aramă roşcată, Norris era făcut din oţel. Mişcările, gândurile, comportarea lui aveau impulsul rapid şi puternic al arcului de oţel. Nervii îi erau tot oţel – dur, răspunzând imediat.

Se decisese să vorbească şi se lansă într-un potop:

— La naiba cu alcătuirea chimică diferită! Creatura asta poate să fie moartă – sau nu –, dar mie nu-mi place! Ce dracu', Blair, lasă-i să vadă ce monstruozitate vrei să aperi. Să vadă şi-apoi să hotărască dacă mai doresc s-o dezgheţe în tabără! Apropo de dezgheţ... Dacă vreţi s-o faceţi în seara asta, vă trebuie una din încăperi. Cineva... cine-i de pază la noapte? Magneticul... Ah, Connant! Diseară sunt Razele Cosmice. Ei bine, va trebui să stai la un loc cu mumia asta de douăzeci de milioane de ani. Dezveleşte-o, Blair! Cum vrei să ţi-o cumpere, dacă nu ştiu despre ce-i vorba? Poate că are altă structură chimică. Nu ştiu ce altceva ar mai putea avea, dar mie nu-mi place. Dacă am putea-o judeca după expresia feţei – nu-i omenească, aşa încât e greu de apreciat –, era uimită atunci când a îngheţat. De fapt, surprinderea e doar o aproximare a ceea ce simţea: nebunie, ură, demenţă. Nici un sinonim nu-i prea potrivit. Cum Dumnezeu vrei să ştie băieţii pentru cine votează? Încă n-au văzut cei trei ochi roşii, nici părul, ca un

maldăr de viermi albaştri... Viermi ce se târăsc. Se târăsc... lua-i-ar dracu’, chiar acum se târăsc prin gheaţă. Nimic avortat vreodată pe Pământ nu poate avea expresia aceea de ură absolută, avută de creatură, acum douăzeci de milioane de ani, când a privit deşertul de gheaţă. Aş zice chiar demenţă! La naiba! De când am văzut ochii ăia roşii, visez urât. Am coşmaruri: monstrul se dezgheaţă şi revine la viaţă; n-a murit şi nici măcar n-a fost inconştient vreme de douăzeci de milioane de ani, ci doar a hibernat, aşteptând. O să-l visaţi şi voi... în timp ce el o să picure, o să picure diseară, în Camera Cosmică. Şi... Connant, se răsuci Norris către specialistul în radiaţii cosmice, n-o să te distrezi deloc, stând toată noaptea acolo, singur. Vântul şuierând deasupra, picăturile scurgându-se...

Se opri şi privi în jur:

— Ştiu că asta nu-nseamnă ştiinţă, deşi este psihologie. Veţi avea coşmaruri un an de zile. De când am văzut creatura, mă trezesc în fiecare noapte. De asta o urăsc şi nu vreau s-o mai văd aici. Duceţi-o acolo de unde am luat-o şi lăsaţi-o să îngheţe încă douăzeci de milioane de ani. Am visat că nu-i alcătuită la fel ca noi – ceea ce este evident –, ci dintr-o altfel de carne, care se poate autocontrola. Îşi poate schimba forma, semănând cu un om. Am mai visat că aşteaptă să ucidă şi să mănânce... E adevărat că nu-s argumente logice. Dar monstrul nu se poate supune logicii pământene. Poate că are o structură chimică diferită, poate că şi paraziţii lui au o structură chimică diferită. Un microb n-ar rezista, însă ce ziceţi de un virus, Blair şi Copper? Aţi zis că asta nu-i decât o enzimă moleculară. Ca să acţioneze, are nevoie de-o singură moleculă de proteină, din orice corp. Şi de unde ştiţi că, din milioanele de microbi ce-i poartă, nici unul nu-i periculos? Ce spuneţi despre boli ca hidrofobia – turbarea – care atacă orice fiinţă cu sânge cald, indiferent de structura ei chimică? Sau psitacoza? Trebuie oare să ai un organism precum papagalul. Blair? Dar necroza, cangrena? Teoria cu structura corpului e o glumă!

***

Blair înălţă privirea şi, pentru o clipă întâlni ochii furioşi ai lui Norris.

— Deocamdată, ai admis că singurele lucruri provenind dinspre creatură sunt visele. Recunosc... Un zâmbet răutăcios brăzdă chipul omuleţului: Şi eu am visat. Deci este o boală a

viselor, fără îndoială o maladie gravă! Până una alta, ai o părere greşită despre viruşi. În primul rând, nimeni n-a demonstrat ipoteza enzimei moleculare şi asta spune multe. În al doilea rând, te rog să mă anunţi când te vei îmbolnăvi datorită virusului mozaicul tutunului ori din cauza ruginii grâului. O cereală este mult mai apropiată de structura chimică a corpului tău decât fiinţa asta din altă lume. În privinţa turbării, ea este strict limitată. N-o poţi lua sau transmite unei cereale sau unui peşte, care e un descendent colateral al unui strămoş comun. Ceea ce nu putem spune despre... arătă biologul spre masă.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat dezgheţat, faceţi-o într-o baie de formalină. Am sugerat ca...

— Iar eu am spus că-i lipsit de sens! Nu putem face compromisuri! De ce aţi venit aici, tu sau comandantul Garry, pentru a studia magnetismul? De ce nu erai mulţumit să stai acasă? În New York este destulă forţă magnetică. Aşa cum nici voi nu puteaţi obţine informaţiile dorite rămânând în New York, nici eu n-aş mai putea studia această fiinţă după ce a stat în formalină. În plus, nu va mai exista niciodată un duplicat al ei! Rasa din care provine trebuie să fi dispărut în cele douăzeci de milioane de ani cât a stat creatura îngheţată, aşa încât chiar dacă ar fi venit de pe Marte, tot n-am avea şanse s-o mai găsim. Iar nava... a explodat. Există o singură soluţie, iar aceasta este şi cea mai bună. Fiinţa trebuie dezgheţată încet, cu grijă... şi nu în formalină.

Comandantul Garry se aplecă înainte şi Norris se retrase, bolborosind furios:

— Domnilor, cred că Blair are dreptate. Ce spuneţi?

— Ni se pare în regulă, mârâi printre dinţi Connant. Cred numai c-ar trebui să stea el, să o păzească în timp ce se dezgheaţă. Rânji, îndepărtându-şi de pe frunte un cârlionţ şaten: De fapt, e o idee foarte bună – să stea cu mortul ăsta vesel!

Garry zâmbi uşor. Un murmur aprobator trecu printre oameni.

— Connant, cred că stafie să fi fost şi tot murea de foame după atâta vreme. Zic că te poţi descurca şi singur. Connant „Om-de-fier” poate să-şi mai doboare adversarii...

Connant se înfioră nemulţumit.

— Nu mă tem de stafii! Mai bine să vedem...

Blair desfăcu rapid nodurile, îndepărtă foaia de cort şi

dezvălui fiinţa. O parte din blocul de gheaţă se topise datorită căldurii din încăpere, iar gheaţa rămasă era limpede şi albăstruie, ca sticla. Strălucea umedă şi lucioasă sub becul fără abajur.

Oamenii încremeniră. Făptura zăcea acolo, cu faţa în sus, pe scândurile unsuroase ale mesei. Lama ruptă a toporului era încă înfiptă în ţeasta stranie. Trei ochi demenţi, plini de ură, străluceau ca focul viu, sângerii, pe un chip înconjurat de un cuib colcăitor de viermi albaştri, unduindu-se acolo unde ar fi trebuit să crească părul.

Van Wall, pilotul cu nervi de oţel, înalt de doi metri şi cu o greutate de o sută de kilograme, scoase un sunet straniu şi înăbuşit, apoi, împleticindu-se, ieşi afară, pe coridor. Jumătate din bărbaţi ieşiră din încăpere, iar restul se îndepărtară de masă.

McReady stătea lângă unul din capetele mesei, urmărindu-i. La capătul opus, Norris privea fioros creatura. Dincolo de uşă, Garry vorbea simultan cu vreo şase oameni.

Blair avea o teslă. Gheaţa ce încastra fiara fâşâi sub oţel, căzând de pe fiinţa pe care o încătuşase timp de douăzeci de milioane de ani...

III

— Ştiu că nu-ţi place, Connant, dar trebuie să fie dezgheţat corect. Spui să-l lăsăm aşa cum era, până revenim în mijlocul civilizaţie. Admit faptul că acolo am putea face o treabă mai bună şi mai completă. Dar cum îl vom trece prin zona temperată, apoi prin cea ecuatorială, şi iar prin cea temperată, până ajungem la New York? Nu vrei să stai cu el o noapte, dar propui să-l atârnăm în congelator, la un loc cu carnea? Blair ridică ochii de la munca lui, încuviinţând triumfător din chelia pistruiată.

Kinner, bucătarul cu cicatricea, îl opri pe Connant să mai caute un răspuns:

— Ia ascultă! Încearcă să pui chestia aia la un loc cu carnea şi, p-onoarea mea, dacă n-o să-i ţii tovărăşie! Îmi puneţi pe mese tot ce se mişcă prin tabără şi eu trebuie să rabd! Aduceţi porcăria aia în congelator şi-o să vă gătiţi singuri!

— Kinner, obiectă biologul, este singura masă destul de mare pentru a putea lucra pe ea. Ţi-am mai explicat asta.

— Da, ce să-ţi zic! Clark îşi aduce câinii aici, ca să-i opereze, după ce se încaieră, şi Ralsen îşi repară săniile pe ea. Ce dracu', un Boeing ar mai lipsi! Şi-aţi fi în stare să veniţi cu el aici, dacă l-aţi putea vârî prin tunele...!

Comandantul Garry chicoti, privind spre Van Wall, şeful piloţilor. Barba blondă a acestuia se clătină grav şi aprobator:

— Ai dreptate, Kinner. Secţia aviatică e singura care te respectă aşa cum meriţi.

— Se mai aglomerează uneori, Kinner, încuviinţă Garry. Mă tem că n-ai ce să faci... Într-o staţiune antarctică nu poţi vorbi de intimitate, de izolare.

— Izolare? Ce-i aia? Ştiţi, singurul lucru care m-a făcut să bocesc a fost când l-am auzit pe Barclay urlând: „Ultimele lemne din tabără! Ultimele lemne din tabără!”, ca dup-aia să le înşface şi să-şi facă o cabină pe tractor. Ce naiba, duc dorul lunii ăleia crestate pe uşă chiar mai mult decât a soarelui. Era uşa de la bucătărie, aia era! A cărat cu el ultima fărâmă de izolare pe care-o puteam pretinde!

Connant zâmbi şi el în faţa bunei dispoziţii emanate de Kinner. Se încruntă după aceea, privind creatura cu ochi roşii, pe care Blair continua s-o desprindă din învelişul de gheaţă. Îşi trecu degetele prin părul lung până la umeri, apoi îşi aranjă, cu

un gest reflex, o şuviţă după ureche.

— Cocioaba aia de laborator pentru radiaţii cosmice o să fie al naibii de aglomerată şi cu asta înăuntru. De ce nu tai toată gheaţa de pe el – n-o să se bage nimeni peste tine, te asigur – şi să-l atârni dup-aia deasupra boilerului? E suficient de cald... În câteva ore, poate prăji un pui sau chiar o pulpă de vacă.

— Ştiu, replică Blair, lăsând tesla jos, ca să poată gesticula cu degetele osoase şi pistruiate, dar e prea important ca să riscăm. O asemenea ocazie n-a mai existat şi n-o să mai existe. Este singura şansă pe care o va avea omenirea şi trebuie acţionat cu grijă. Ţii minte peştii prinşi lângă Marea Ross, care au îngheţat imediat cum i-am scos pe punte? Dacă i-am fi încălzit încetişor, ar fi revenit la viaţă. Formele inferioare de viaţă nu sunt ucise de îngheţul instantaneu şi dezgheţarea lentă. Am...

— Hei, ce dracu'! Asta înseamnă că blestemăţia asta o să învie! urlă Connant. Porcăria naibii! Dă toporul ăla... În câteva clipe o să ai la bucăţi de studiat...

— Nu! Nu, nebunule... Biologul sări în faţa lui Connant, protejându-şi preţioasa descoperire. Lasă-mă să termin! E vorba numai de forme inferioare de viaţă. Fii atent! Un peşte poate reveni la viaţă, după îngheţ, pentru că este o formă atât de inferioară încât, dacă celulele individuale ale corpului pot învia, asta e suficient pentru restabilirea vieţii, în vreme ce orice formă superioară de viaţă dezgheţată în acest mod moare. Nu ajunge simpla repunere în funcţiune a celulelor. Mai trebuie organizare şi cooperare, care nu mai pot fi restabilite. Într-un fel, în orice animal îngheţat rapid există viaţă potenţială, însă – în circumstanţe normale – aceasta nu mai poate redeveni viaţă activă. La formele superioare ele sunt prea delicate şi complexe. Iar aceasta e o fiinţă inteligentă, pe aceeaşi treaptă a evoluţiei cu omul, dacă nu şi mai sus. Este tot atât de moartă, pe cât ar fi un om congelat.

— De unde ştii? se răsti Connant, coborând toporul.

Comandantul Garry îl puse o mână pe umăr, împăciuitor.

— Stai puţin, Connant! Vreau să mă înţelegi. N-aş fi de acord cu dezgheţarea fiarei, dacă ar exista cea mai infimă posibilitate ca ea să revină la viaţă. Sunt conştient că ar fi extrem de neplăcut să învie, dar nu cred că este posibil aşa ceva.

Doctorul Copper scoase pipa dintre dinţi şi-şi apleacă trupul afară din cuşetă:

— Blair a fost prea doct în explicaţii. Animalul este mort. Tot atât de mort precum mamuţii îngheţaţi descoperiţi în Siberia. Avem tot felul de dovezi că fiinţele nu mai trăiesc după ce au îngheţat – în general vorbind, nici măcar peştii – şi cu atât mai puţin formele superioare de viaţă. Ce s-a întâmplat, Blair?

Micuţul biolog începu să vorbească. Ciuful de păr i se legăna revoltat.

— Celulele individuale îşi pot manifesta caracteristicile din timpul vieţii, dacă dezgheţarea se produce corect. Celulele musculare ale omului trăiesc multe ore după moartea acestuia. Însă din cauza asta, sau pentru faptul că unghiile sau părul omului continuă să crească după moarte, nu poţi acuza un cadavru că este vrăjit, sau mai ştiu eu ce anume... Dacă dezgheţul se face cu atenţie, pot avea şansa să-mi dau seama cărei lumi îl aparţine. N-avem alte metode pentru a determina dacă a venit de pe Marte, Venus sau din altă galaxie. Faptul că n-are un aspect uman nu-i un motiv pentru a-l acuza de răutate, ură sau altceva. Poate că expresia chipului său este echivalentă cu resemnarea înaintea morţii. La chinezi, albul este culoarea doliului. Dacă oamenii pot avea obiceiuri diferite, de ce n-ar putea o rasă atât de neobişnuită să aibă alte expresii faciale?

***

— Resemnarea dinaintea morţii! râse încetişor Connant. Dacă asta era expresia lui de resemnare, sunt sigur că n-aş fi vrut să-l văd furios. Chipul ăsta nu poate exprima pace şi linişte. Nu cred c-a meditat vreodată la astfel de lucruri. Ştiu c-o iubeşti, dar fii rezonabil! Fiinţa asta a avut o copilărie rea; a prăjit echivalentele locale ale pisicilor şi s-a distrat la maturitate căutând cazne noi şi ingenioase!

— N-ai nici un drept să spui aşa ceva, izbucni Blair. Cum poţi să te referi la o expresie facială care n-are nimic comun cu omul? Poate că n-are nici un fel de echivalenţă umană! Este o altă manifestare a Naturii, un alt exemplu al uluitoarei ei adaptări! Trăind pe o altă planetă, poate mai aspră, are altă formă şi alte trăsături. Este însă tot copilul Naturii, ca şi tine. A urî ceea ce nu-i seamănă este o slăbiciune specifică omului. Pe planeta ei, poate că fiinţa asta te-ar socoti o monstruozitate palidă, cu un număr insuficient de ochi şi un corp puhav şi umplut cu aer. Numai pentru că natura ei este diferită, n-ai nici un motiv să afirmi că este rea prin esenţă.

— Ha! izbucni exploziv Norris şi privi fiara. Poate că, pe alte planete, creaturile nu sunt fioroase doar pentru că au un alt aspect... Dar dacă ăsta este un copil al Naturii? Atunci, Natura lui este deformată.

— Hei! Terminaţi cu gălăgia şi luaţi porcăria de pe masa mea, interveni Kinner. Şi puneţi naibii ceva peste ea. E groaznică!

— Kinner e impresionat, rânji Connant.

Bucătarul îl privi şi zâmbi răutăcios.

— Ce-i, băieţaş? Până acum un minut, de ce nu te agitai? Dacă vrei, îl punem lângă tine diseară.

— Nu mă tem de el, izbucni Connant. Nu-mi place să veghez lângă un cadavru, da’ n-o să mă dau înapoi s-o fac.

— Aha! zâmbi larg Kinner.

Se îndreptă spre sobă şi agită jăraticul, acoperind zgomotul făcut de Blair, care continua să cioplească gheaţa.

IV

Clic, făcu numărătorul de particule cosmice, clic-brrrp-clic! Connant tresări şi azvârli creionul.

— La dracu’!

Privi spre colţul cel mai îndepărtat, apoi din nou către contorul Geiger, aşezat pe masă. Se aplecă după creion, după aceea se aşeză şi încercă să scrie mai vizibil. Mâna îi tresări involuntar la fiecare zgomot al contorului, prelungind literele într-un scris colţuros. Fâşâitul slab al lămpii şi sforăiturile îndepărtate ale bărbaţilor din dormitoare constituiau fundalul sonor pentru sunetele neregulate ale contorului şi cărbunilor pocnind în sobă. Şi, bineînţeles, pentru picuratul monoton al obiectului din colţ.

Fizicianul scoase din buzunar un pachet de ţigări, îl pocni uşor, alese o ţigară şi o înfipse între buze. Bricheta refuza să funcţioneze şi căută, nervos, printre hârtiile de pe masă, după o cutie de chibrituri. Renunţă înjurând şi merse la sobă, unde luă cu vătraiul un cărbune din jar.

Bricheta funcţionă imediat cum o încercă, după ce reveni la masă. Contorul emise o suită de piuituri rapide, străbătut pesemne de un fascicul de radiaţii cosmice. Connant se răsuci să-l privească şi încercă să se concentreze asupra interpretării datelor adunate în ultima săptămână. Rezumatul săptămânal…

Renunţă şi cedă… înaintea curiozităţii sau a nervilor. Ridică lampa de pe masă şi o purtă spre colţul încăperii. Se duse după aceea la sobă şi reveni cu vătraiul. Fiara se afla acolo de aproape optsprezece ore. Cu o prudenţă instinctivă, o atinse uşor cu vătraiul; carnea nu mai avea duritatea metalului, ci devenise elastică. Avea aspectul unui cauciuc albastru, umed şi strălucitor, iar picăturile de apă de pe ea sclipeau în lumina lămpii cu gaz aidoma unor nestemate mici şi rotunde. Connant simţi o pornire lăuntrică de a deşerta peste ea gazul din rezervorul felinarului şi de a azvârli ţigara deasupra. Cei trei ochi roşii îl fixau fără vedere, retinele lucioase reflectând razele neclare ale lămpii.

Vag, îşi dădu seama că-i privea de foarte mult timp şi de abia realiză că nu mai erau lipsiţi de privire. I se părea însă ceva lipsit de importanţă, ca şi mişcările lente, greoaie ale tentaculelor de la baza gâtului subţire, care pulsa uşor.

Connant ridică lampa şi reveni la masă. Se aşeză pe scaun,

privind paginile acoperite cu formule. În mod curios, clicurile contorului nu-l mai deranjau, nici pocnetul cărbunilor din sobă nu-i mai distrăgea atenţia.

Scârţâitul podelei înapoia lui nu-i întrerupse munca şi continuă să completeze raportul săptămânal, în mod automat, umplând coloanele cu date şi făcând scurte însemnări rezumative pe margini.

Scârţâitul podelei se auzea tot mai aproape.

V

Blair se trezi brusc din hăurile unui coşmar. Deasupra lui, chipul lui Connant plutea vag, părând, pentru o clipă, continuarea visului oribil. Însă faţa fizicianului era furioasă şi chiar speriată.

— Blair! Blair! Trezeşte-te, afurisitule!

— Hă?

Biologul îşi freacă ochii cu degetele pistruiate strânse în pumni. Din celelalte paturi, câteva capete se ridicară să-i privească.

— Trezeşte-te, se îndreptă Connant. A fugit afurisitul tău de animal!

— Ce?! Tunetul vocii lui Van Wall zgudui dormitorul. De afară se auzeau glasuri strigând. Cei doisprezece locatari ai încăperii vecine năvăliră înăuntru, conduşi de Barclay, enorm într-o pijama de lână şi cărând un extinctor.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă mecanicul.

— A scăpat blestemăţia ta! Acum douăzeci de minute, am aţipit şi, când m-am trezit, dispăruse. Doctore, ce erau idioţeniile pe care le-ai îndrugat despre fiinţele care nu mai pot reveni la viaţă? Viaţa aia potenţială a lui Blair a şters-o!

Copper privea în gol.

— Nu era pământean, suspină el, şi... mă tem că nu i se pot aplica legile terestre.

— Până una, alta, trebuie să-l găsim şi să-l capturăm. Connant înjură nervos, cu ochii scăpărând de mânie. Bine că diavolul ăla nu m-a înghiţit când dormeam...

Blair îl privi înfricoşat:

— Poate că te-a... îîî, trebuie să vedem.

— Tu să vezi! Era amorul tău! Eu am avut destulă parte de el, stând acolo atâtea ore, cu contorul clicăind, în timp ce voi sforăiaţi aici. De mirare c-am adormit. Mă duc prin Administraţie.

Comandantul Garry apăru în cadrul uşii, potrivindu-şi centura.

— Nu mai e nevoie. Urletul lui Van Wall a fost ca decolarea unui Boeing. Deci nu era mort?

— În nici un caz nu l-am dus eu în braţe, răspunse Connant. Ultima dată când l-am văzut, din rana din ţeastă i se scurgea o zeamă verzuie, ca o omidă strivită. Doctorul zicea că legile noastre nu i se aplică... că e nepământean. Aşa-i! Este un

monstru nepământean, cu o dispoziţie stranie, judecându-l după chip, şi care dă târcoale cu creierii scurgându-i-se.

Norris şi McReady apărură şi ei în cadrul uşii.

— L-a văzut careva pe aici? întrebă inocent Norris. Înalt de-un metru jumate... trei ochi roşii... creierii curgând... Hei, de fapt, a verificat cineva dacă nu-i un banc? Dacă-i aşa, cred c-o să-i punem animalul lui Connant în pat, la noapte.

— Nu-i de glumă, se scutură fizicianul. Dumnezeule, aş vrea să fie...

Se întrerupse. De-a lungul coridoarelor se reverberă un urlet sălbatic, îngrozitor. Bărbaţii încremeniră, apoi se răsuciră cu chipurile într-acolo.

— Cred că l-am localizat, strigă Connant. Ochii lui negri erau străbătuţi de o nelinişte stranie. Alergă în dormitor şi reveni cu un revolver de calibrul 45 şi un topor pentru gheaţă. Le cântări în mâini şi porni spre adăpostul câinilor. A luat-o pe coridor greşit, adăugă el, şi-a nimerit între câini. Auziţi, şi-au rupt lanţurile...

Urletul pe jumătate terorizat al haitei de câini se transformă într-un chelălăit ascuţit, de vânătoare. Lătrăturile erau amplificate de-a lungul coridoarelor înguste şi, o dată cu ele, răzbăteau mârâituri pline de ură. Un urlet de durere, o duzină de mârâituri...

Connant se repezi înainte, urmat îndeaproape de McReady, Barclay şi comandantul Garry. Ceilalţi bărbaţi alergară după arme, la Administraţie şi în atelierul pentru repararea săniilor. Pomroy, îngrijitorul celor cinci vaci ale taberei, porni în direcţia opusă, cu gândul la o furcă de vreo doi metri.

Barclay ezită, văzându-l pe McReady întorcându-se brusc şi dispărând pe una dintre ramificaţiile tunelului. Nesigur, mecanicul îşi privi extinctorul, apoi reluă alergarea după spinarea lată a lui Connant. Era convins că McReady avea o idee utilă.

Fizicianul se opri la cotitura tunelului.

— Dumnezeule..., icni el.

Revolverul bubui asurzitor; trei unde sonore, palpabile răsunară prin tunel. După aceea, încă două detunături. Revolverul căzu pe zăpada îngheţată ce constituia podeaua coridorului şi Barclay zări toporul ridicându-se, schiţând un gest de apărare. Trupul masiv al lui Connant îi bloca vederea, dar

auzi ceva miorlăind şi hohotind dement. Câinii erau mai tăcuţi; mârâiturile lor joase aveau în ele o seriozitate gravă. Pe podea li se auzeau ghearele, iar lanţurile zăngăneau.

Brusc, Connant se deplasă lateral şi Barclay zări ceea ce se afla în faţa lui. Pentru o clipă, îngheţă, după aceea blestemă cu furie. Bestia sări spre fizician şi acesta lovi cu partea teşită a toporului în ceea ce putea fi un cap. Animalul scoase un geamăt oribil, dar masa de carne, ruptă de colţii câinilor într-o duzină de locuri, se ridică iarăşi în picioare. Ochii roşii sclipeau cu o ură nepământeană şi-o vitalitate de neînvins.

Barclay lansă asupra lui jetul extinctorului; şuvoiul orbitor şi spumant de chimicale îl zăpăci şi derută, adăugându-se atacurilor sălbatice ale câinilor care-şi uitaseră frica.

McReady îşi croia loc printre oamenii înghesuiţi pe coridor, împingându-i în lături. Ducea în mâini una dintre uriaşele lămpi cu benzină utilizate la încălzirea motoarelor avionului. Lampa răbufni puternic, atunci când îi deschise supapa. Mieunatul dement crescu în intensitate, şi câinii săriră din calea flăcării albastre, lungă de un metru.

— Bar, adu repede un cablu electric! Şi ceva drept mâner. Dacă nu pot prăji monstrul, să încercăm să-l electrocutăm! McReady vorbea cu autoritatea omului care are un plan bine chibzuit. Mecanicul se răsuci şi alergă spre încăperea generatorului electric. Norris şi Van Wall i-o luaseră deja înainte.

Barclay găsi cablul în boxa electricienilor din peretele tunelului. Într-o jumătate de minut, îl trase afară, târându-l spre adăpostul câinilor.

— Putere! se auzi strigând vocea lui Van Wall, în momentul când puse în funcţiune dinamul de rezervă, cu petrol. Acum, acolo se găseau vreo şase oameni, alimentând cu cărbuni motorul cu aburi al generatorului. Blestemând încontinuu, Norris lucra rapid, cu degete sigure, îmbinând cap la cap firele cablului cu cele de la generator.

Când Barclay ajunse înapoi, câinii se retrăseseră din faţa unei monstruozităţi cu ochi roşii, scânteietori, care scheuna furioasă. Câinii formaseră un semicerc din care se distingeau boturile mânjite cu roşu şi colţii albi. McReady stătea încordat în colţul coridorului, cu lampa de benzină pregătită, gata să intervină. Simţindu-l pe Barclay, păşi în lateral, fără să-şi ia ochii de la fiară. Pe chipul lui arămiu apăru un rânjet maliţios.

Glasul lui Norris răsună prin tunel şi Barclay înaintă. Cablul era ataşat de mânerul lung al unei lopeţi pentru zăpadă, iar cele două fire separate şi dezgolite pe o lungime de 45 de centimetri erau fixate în unghi drept. Sârmele din cupru, încărcate la 220 de volţi, sclipeau în lumina felinarelor. Creatura miorlăi, oprindu-se şi sări lateral. McReady avansă lângă Barclay. Câinii din spate sesizaseră planul oamenilor cu o abilitate de-a dreptul telepatică. Mârâielile lor sporiră, iar ei înaintară tiptil. Brusc, un alsacian negru, uriaş sări asupra monstrului încolţit, care se întoarse urlând, sfâşiind cu colţii ca nişte pumnale.

Mecanicul înaintă rapid şi înfipse harponul improvizat. Se auzi un răcnet ascuţit, apoi se stinse încet. Mirosul de carne arsă se răspândi pe coridor într-un fum greţos. Bubuitul îndepărtat al dinamului deveni un păcănit tot mai slab.

Ochii roşii încremeniră peste masca unei feţe. Membrele, labele, tresăriră şi înţepeniră. Câinii săriră şi Barclay retrase arma. Colţii ascuţiţi sfâşiau fiinţa nemişcată de pe podea.

VI

Garry privi spre bărbaţii din cameră. Treizeci şi doi, unii nervoşi, rezemaţi de perete, alţii relaxaţi, unii aşezaţi, cei mai mulţi înghesuindu-se aidoma unor sardele. Treizeci şi doi, plus cei cinci care se ocupau de câinii răniţi, în total treizeci şi şapte, efectivul complet.

— În regulă, începu Garry. Câţiva dintre voi, cel mult trei sau patru, au văzut ce s-a întâmplat. Iniţial, toţi aţi văzut creatura pe masă şi v-aţi făcut o idee. Cine n-a apucat s-o vadă...

Apucă un colţ al foii de cort şi-l ridică. De dedesubt se înălţă un miros înţepător de carne arsă. Oamenii se foiră, murmurând.

— Se pare că Charnauk nu va mai conduce săniile, de azi înainte, urmă Garry. Blair doreşte să studieze animalul mai amănunţit. Noi vrem să ştim ce s-a întâmplat şi dacă este cu adevărat mort. Aşa-i?

— Cine n-o crede, să-l păzească la noapte, rânji Connant.

— Ei, Blair, ce ne poţi spune? Ce-a fost? se întoarse Garry către biolog.

— Mă întreb, de fapt, i-am văzut vreodată adevărata formă, privi Blair spre mogâldeaţa acoperită. S-ar fi putut să imite fiinţele care construiseră nava... deşi nu cred. Sunt convins că aceea era înfăţişarea lui reală. Aceia dintre noi care au fost mai aproape în timpul luptei l-au văzut în acţiune; ceea ce se găseşte pe masă este rezultatul transformării. Când a evadat din încăpere, se pare că a început să caute prin preajmă. Antarctica era tot îngheţată, aşa cum o văzuse cu ere în urmă. Din observaţiile făcute în vreme ce se dezgheţa şi din mostrele prelevate atunci cred că provenea de pe o planetă mai caldă decât Pământul. În forma lui naturală nu putea rezista temperaturii de aici. Nu există nici o formă de viaţă pământeană care să poată trăi iarna în Antarctica, dar cel mai bine se adaptează câinii. Monstrul a descoperit câinii, într-un fel sau altul s-a apropiat de Charnauk şi l-a prins. Ceilalţi câini l-au mirosit... sau l-au auzit... nu ştiu... în orice caz, şi-au rupt lanţurile şi l-au atacat înainte de-a izbuti să termine. Ceea ce am găsit noi era o parte Charnauk, ciudat, doar pe jumătate mort, o parte câine pe jumătate digerat de protoplasma gelatinoasă a creaturii şi o parte fiinţa iniţială. Totul topit, să zicem, într-o protoplasmă de bază. Când l-au atacat câinii, şi-a schimbat forma în cea mai bună creatură luptătoare pe care o cunoştea.

S-ar părea că este vorba tot de o fiară extraterestră.

— Şi-a schimbat forma! izbucni comandantul. Cum?

— Orice organism viu este alcătuit din protoplasmă şi din nuclee submicroscopice, care au rolul s-o controleze. Fiinţa aceasta reprezenta o modificare; celulele protoplasmei ei erau controlate de nuclee mult mai mici. Fizicienii pot face o comparaţie între o celulă a oricărei fiinţe vii şi un atom. În principal, atomul este alcătuit din orbitele electronice, însă nucleul atomic este cel care-i conferă specificitatea. Nu e ceva care să ne dea peste cap tot ceea ce ştiam. Este pur şi simplu vorba de o modificare nemaiîntâlnită până acum. Ea este la fel de logică şi normală precum orice altă manifestare a vieţii. Respectă aceleaşi legi: celule formate din protoplasmă, al căror caracter este determinat de nucleu.

Deosebirea este că, în această fiinţă, nucleele pot modifica celulele atunci când doresc. Creatura l-a digerat pe Charnauk, iar în acest timp a studiat fiecare celulă a ţesuturilor sale şi le-a imitat perfect. O parte din ele – cele care au apucat să termine transformarea – sunt celule specifice câinelui. Nucleul însă este diferit de cel al câinilor. Blair ridică un colţ al foii de cort, dezvăluind o labă răsucită: Acesta, de pildă, nu este câine; este o imitaţie. Totuşi, în anumite privinţe, continui să rămân nesigur: nucleul se ascunde înapoia unei imitaţii de nucleu specific câinilor. Cu timpul, diferenţa n-ar fi fost sesizată nici cu ajutorul unui microscop.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie? întrebă Norris.

— S-ar fi transformat în câine. Ceilalţi câini l-ar fi acceptat şi noi de asemenea. Nu cred că l-am fi putut depista cumva; nici cu microscopul, nici cu raze X. Aparţinea unei rase extrem de inteligente, o rasă ce cunoştea şi folosea tainele cele mai bine păzite ale biologiei.

— Oare ce dorea să facă? întrebă Barclay, privind spre uşă.

Blair zâmbi sinistru. Coroana de păr din jurul ţestei flutură prin aer.

— Să cucerească lumea, bănuiesc...

— Să cucerească lumea? Aşa, de unul singur? icni Connant. Să ajungă dictator?

— Nu, clătină din cap Blair. Bisturiul cu care se juca îi scăpă dintre degete şi se apleacă să-l ridice, astfel încât chipul nu i se

zări: Ar fi populat Pământul.

— Să... populeze Pământul? Se reproducea asexuat?

— Nu... n-avea nevoie, înghiţi biologul un nod. Cântărea 45 de kilograme. Charnauk avea vreo 50. Ar fi devenit Charnauk, dar i-ar fi rămas tot 45 de kilograme pentru a deveni... Jack, de pildă, sau Chinook. Poate să imite orice... adică să devină orice. Dacă ar fi ajuns la ocean, ar fi devenit o focă, sau poate două foci. Acestea puteau ataca un caşalot, transformându-se în caşaloţi, sau puteau deveni o turmă de foci. Sau poate ar fi prins un albatros ori un pescăruş şi ar fi zburat spre America de Sud.

Norris înjură încetişor.

— Şi de fiecare dată când digera ceva îl şi imita...

— Îi rămânea forma lui iniţială şi putea reîncepe, sfârşi fraza Blair. Nimic nu-l putea ucide. N-are inamici naturali, deoarece devine ceea ce doreşte. Dacă l-ar fi atacat un caşalot, s-ar fi transformat în caşalot. Dacă era albatros şi-l ataca un vultur, ar fi devenit vultur. Ce naiba, putea să devină chiar femelă de vultur. Se putea întoarce... clădi un cuib şi cloci ouă!

— Eşti sigur că fiinţa asta drăcească a murit? şopti Copper.

— Da, slavă Domnului, răsuflă micul biolog. După ce au îndepărtat câinii, am rămas acolo şi-am băgat tensiune în el vreme de cinci minute. Este mort şi... prăjit.

— Înseamnă că trebuie să fim mulţumiţi că ne aflăm în Antarctica, unde nu există nici o fiinţă vie ce ar putea fi imitată, exceptând câinii taberei.

— Mai suntem noi! chicoti Blair. Ne poate imita pe noi! Câinii nu pot merge 600 de kilometri până la ocean; nu găsesc de mâncare. În sezonul acesta nu există pescăruşi, pentru a-i imita. Nu sunt nici pinguini, la o asemenea latitudine. Din punctul acesta, nimeni nu poate ajunge la ocean... cu excepţia noastră. Noi suntem fiinţe înzestrate cu gândire şi-o putem face. Nu înţelegeţi? *Trebuia să ne imite pe noi... să fie unul dintre noi... numai astfel putea zbura cu un avion... şi-n două ore să ajungă pe continent. Ca să devină după aceea conducătorul... şi populaţia Pământului! Putea cuceri o lume întreagă... imitându-ne pe noi!* Încă nu-şi dădea seama. Nici n-avea timp să afle... era prea grăbit... aşa încât a luat forma celei mai apropiate fiinţe de mărimea lui. Aşa-i... eu sunt Pandora! Am deschis cutia! Şi singura speranţă este... ca din cutie să nu iasă nimic. Voi n-aţi ştiut... nu m-aţi văzut... Am aranjat eu! Am luat toate măsurile!

Am distrus toate magnetourile. Nici un avion nu mai poate decola. Nu mai poate zbura nimic!

Blair începu să hohotească, apoi se prăbuşi pe jos, plângând.

Van Wall, pilotul, se năpusti spre uşă. Zgomotele alergării lui răsunau pe coridor, în timp ce doctorul Copper se aplecă încet deasupra bărbatului de pe podea. Apoi scoase o fiolă din dulapul său, aflat în colţul încăperii, şi-i făcu o injecţie lui Blair.

— S-ar putea să reînceapă, când se va trezi, suspină el. McReady îl ajută să-l poarte pe biolog pe o cuşetă apropiată. Totul, continuă el, depinde de faptul dacă-l putem convinge că fiinţa aceea este moartă.

Pilotul reveni, mângâindu-şi barba blondă.

— Nu credeam ca un biolog să fie atât de meticulos. A uitat numai piesele de rezervă, însă le-am distrus eu.

Comandantul Garry încuviinţă din cap:

— Radioul?

— Doar nu credeţi că poate pleca pe o undă radio? pufni Copper. Dacă întrerupem emisiunile, ne vom trezi cu cinci expediţii de salvare pe capul nostru. Totul este să vorbim normal, dar să nu le spunem nimic. Mă-ntreb...

McReady privi întrebător către doctor:

— Poate fi ca o boală contagioasă? Orice a intrat în contact cu sângele monstrului...

— Blair a uitat ceva, clătină din cap Copper. Chiar dacă imită, monstrului îi rămâne într-o măsură metabolismul propriu, structura chimică proprie. Dacă n-ar fi aşa, ar deveni câine... şi nimic mai mult. Însă el este numai o imitaţie. De aceea, poate fi depistat cu teste de ser. Provenind de pe altă lume, celulele sale vor fi atât de diferite, încât corpul unui câine, sau al omului, le va trata ca pe nişte germeni de boală.

— Imitaţiile sângerează oare? întrebă Norris.

— Bineînţeles. Sângele nu-i o substanţă chimică. Ţesutul muscular este cam 90 la sută apă; sângele diferă doar prin faptul că are ceva mai mult apă şi mai puţin ţesut de legătură. Sângerează cu siguranţă, încuviinţă Copper.

Brusc, Blair se ridică în capul oaselor.

— Connant... unde-i Connant?

— Aici sunt, se apropie fizicianul. Ce s-a întâmplat?

— Eşti aici? hohoti Blair, căzând înapoi, pradă unui râs isteric.

Connant îl privi nedumerit:

— Cum? Ce să fiu?

— Eşti aici? Biologul izbucni iarăşi în râs: Eşti tu oare? Fiara aceea voia să fie *om*... nu câine...

VII

Doctorul Copper se ridică încet de pe pat şi spălă cu grijă seringa hipodermică. Zgomotul mişcărilor sale răsuna puternic în odaia aglomerată, acum, după ce hohotele lui Blair încetaseră. Doctorul privi spre Garry şi clătină din cap:

— Mă tem că nu-i nici o speranţă. Nu cred că-l vom putea convinge că fiinţa aceea este moartă.

Norris râse nesigur.

— Nu ştiu dacă mă puteţi convinge măcar pe mine. Ce dracu', McReady!

— McReady?

Comandantul Garry privi de la Norris la roşcovan.

— Coşmarurile, explică Norris. Avea o teorie despre coşmarurile avute după ce am găsit bestia.

— Ce teorie? întrebă Garry, privindu-l pe secund.

Răspunse tot fizicianul, uşor încurcat:

— McReady spunea că fiara nu-i moartă, că duce o existenţă extraordinar de încetinită, care-i permite să fie conştientă, în mod vag, de scurgerea timpului şi de sosirea noastră. Visasem că putea imita lucrurile.

— Da, normal Copper, poate...

— Nu fi stupid, izbucni Norris. Nu asta mă nelinişteşte... În visele mele, putea citi gândurile, ideile...

— Şi ce-i cu asta? S-ar părea că vă deranjează mai mult decât posibilitatea de-a avea un nebun printre noi, rosti Copper, arătând spre biologul care dormea.

McReady clătină încet din cap.

— Tu ştii că Connant este Connant, nu numai pentru că arată ca el – acum, ştim că fiara putea face asta –, ci pentru că gândeşte ca el, se mişcă şi vorbeşte aşa cum o făcea Connant. Deci este necesar nu doar trupul; mai trebuie şi mintea lui Connant, gândurile şi obiceiurile sale. Aşadar, ştii că făptura ar fi putut *arăta* precum Connant; nu te deranjează, deoarece mai ştii că ea avea o inteligenţă din altă lume, o minte neumană, neputând reacţiona, vorbi şi umbla ca un om pe care-l cunoşti, ba chiar s-o faci atât de bine încât să ne păcălească pe toţi. Ideea că bestia ar fi imitat pe unul din noi este fascinantă, dar nerealistă, pentru că este prea nonumană ca să ne amăgească. N-are o minte omenească.

— Am mai spus, repetă Norris, privind spre secund, că ai

obiceiul să spui lucrurile cele mai ciudate în momente neobişnuite. Vrei să-ţi termini ideea... oricare ar fi ea?

Kinner, bucătarul cu cicatrice, stătea lângă Connant. Brusc, traversă încăperea şi goli zgomotos cenuşa din sobă.

— Nu era suficient, rosti încet, parcă gândind cu glas tare, doctorul Copper, doar să arate ca fiinţa pe care voia s-o imite; trebuia să-i înţeleagă senzaţiile şi reacţiile. *Nu este* ceva pământean; puterile sale de copiere sunt mai presus de imaginaţia noastră. Un actor bun poate imita un alt om, cu obiceiurile lui, îndeajuns de bine pentru a păcăli pe mulţi. Desigur, nici un actor nu poate imita într-atât de bine încât să înşele oamenii alături de care a locuit atâta vreme, în totala lipsă de intimitate a unei tabere antarctice. Ar trebui un talent supraoman.

— Aha, ai ajuns şi tu la ideea asta? făcu Norris.

***

Izolat într-unul din colţurile încăperii, Connant, alb la faţă, privi îngrozit în jurul lui. O mişcare uşoară ivită printre oameni îi îndepărtase de fizician, care acum stătea absolut singur.

— La dracu', voi doi, tăceţi din gură! răcni el. Ce sunt eu? Obiect de disecţie? Vreun vierme scârbos? De ce vorbiţi la persoana a treia?

Secundul îl privi şi încetă să-şi mai frece palmele.

— Ne distrăm minunat. Păcat că nu eşti şi tu cu noi. Semnat: Noi toţi. Connant, dacă ţi se pare că te simţi prea bine, mişcă-te încoace. Tu ai ceva ce noi n-avem; ştii ce anume... Sincer să-ţi spun, în clipa de faţă eşti omul cel mai respectat şi mai temut din tabără.

— Dumnezeule, păcat că nu te vezi cum arăţi! ţipă Connant. Nu te mai holba la mine! Ce dracu' vreţi să faceţi?

— Ai vreo sugestie, doctore? întrebă comandantul Garry. Situaţia de faţă este imposibilă.

— Nu mai spune! explodă Connant. Vino şi uită-te la ei! La naiba, dacă nu arată exact ca haita aia de câini. Benning, vrei să nu te mai joci cu nenorocitul ăla de topor?

Lama de fier răsună pe podea; mecanicul, nervos, o scăpase. Se aplecă şi-o ridică, continuând s-o răsucească în mâini, rotindu-şi agitat ochii căprui.

Copper se aşeză pe patul unde dormea Blair. Lemnul trosni zgomotos. Undeva, pe unul din tuneluri, un câine urla de durere

şi se auzeau vocile încordate ale conducătorilor de atelaje.

— Examenul microscopic ar fi inutil, după cum a spus şi Blair, rosti gânditor doctorul. Deşi a trecut destul timp, cred că testele de ser ar fi edificatoare.

— Ce-i acela un test de ser? întrebă Garry.

— Dacă unui şoarece i se injectează sânge omenesc – care, bineînţeles, este otrăvitor pentru şoarece, aşa cum ar fi sângele oricărui alt animal, cu excepţia tot a unui şoarece – şi injecţiile continuă în doze crescătoare, după o vreme şoarecele va deveni imun la sângele omului. Dacă, după aceea, i se extrage o cantitate de sânge care este lăsată să se decanteze şi apoi se adaugă serului limpede o cantitate mică de sânge uman, va urma o reacţie vizibilă, dovedind că sângele era omenesc. Dacă s-ar adăuga sânge de vacă sau de câine – sau orice altceva, exceptând sângele uman –, reacţia nu s-ar mai desfăşura. Asta ar fi lămuritor.

— Ne poţi da vreo idee de unde să prindem şoarecele, doctore? întrebă Norris. Un loc mai apropiat decât Australia nu există şi nu merită să ne pierdem timpul mergând până acolo.

— Ştiu că nu există şoareci în Antarctica, încuviinţă Copper, dar ăsta e pur şi simplu cel mai obişnuit animal de laborator. Cu excepţia omului, poate fi utilizat orice mamifer, de pildă un câine. Dar va dura câteva zile şi, din cauza taliei mari a animalului, va fi necesar mai mult sânge. Vor fi necesari doi donatori.

— Eu sunt unul, rosti Garry.

— Iar eu al doilea, adăugă Copper. Încep imediat.

— Între timp, ce facem cu Connant? întrebă Kinner. Decât să mai gătesc pentru el, mai bine plec spre Marea Ross.

— Ar putea fi om..., începu Copper.

Connant izbucni într-un potop de injurii.

— Om! *Poate* fi om, idioţii naibii! Ce dracu’ v-aţi aştepta să fiu?

— Un monstru, rosti tăios Copper. Acum, taci şi ascultă! Fizicianul păli şi se aşeză pe un scaun. Până când vom şti cu siguranţă adevărul, urmă doctorul, şi-ţi dai seama că avem motive să te suspectăm, ar trebui să te încuiem undeva. Dacă nu eşti om, eşti mult mai periculos decât sărmanul Blair, deşi îl vom zăvorî şi pe el. Cred că următoarea lui fază va fi dorinţa nestăpânită de-a ucide câinii, pe tine şi, probabil, pe noi toţi.

Când se va trezi, va fi convins că nici unul dintre noi nu mai este om şi nimic de pe lume nu-i va schimba părerea. Ar fi mai bine dacă ar muri, dar, desigur, nu putem face aşa ceva. Va fi închis într-o baracă, iar tu poţi sta în laboratorul tău. Oricum, voi face asta. Mă duc să pregătesc doi câini.

Connant clătină cu amărăciune din cap.

— Sunt un om! Grăbeşte-te cu testul ăla. Ochii tăi... Doamne, nu ţi-i poţi vedea!

***

În timp ce Copper începu tratamentul, comandantul Garry îl privea pe Clark, unul dintre conducătorii de câini, ţinându-l nemişcat pe alsacianul cel uriaş. Câinele era destul de agitat; injecţia era dureroasă şi, mai înainte, suportase alte câteva operaţii. Cinci copci îi prindeau o rană ce-i traversa jumătate de corp, începând de la umăr şi continuându-se peste coaste. În plus, unul din canini i se rupsese; îl găsiseră pe jumătate înfipt într-un os al creaturii monstruoase, care zăcea acum pe masa Administraţiei.

— Cât va dura? întrebă Garry, masându-şi uşor braţul, care-l ustura în locul de unde i se luase sânge.

— Să fiu sincer, nu ştiu, înălţă din umeri Copper. Cunosc metoda generală, pe care am utilizat-o la şoareci. N-am experimentat însă niciodată pe câini. Sunt animale prea mari; de asta, se preferă şoarecii. Şoareci gata imunizaţi poţi cumpăra din orice oraş mai răsărit şi n-ai nevoie să mai pierzi timpul cu prepararea lor.

— La ce sunt folosiţi? întrebă Clark.

— Un domeniu este criminalistica. „A” declară că nu l-a ucis pe „B” şi că sângele de pe cămaşa lui provine de la o găină. Se face un test şi se constată că sângele reacţionează la şoarecii imunizaţi cu sânge uman, dar nu şi la cei imunizaţi cu sânge de găină.

— Ce facem până atunci cu Blair? întrebă Garry obosit. Deocamdată este sub efectul somniferelor, dar când se va trezi...

— Barclay şi Benning tocmai blochează uşa camerei lui Connant, zise doctorul. Tipul se poartă ca un gentleman. Cred că, datorită felului cum este privit de ceilalţi, îşi doreşte singurătatea. Domnul este martor că puţină intimitate ne-am dorit cu toţii...

— Eu nu mai vreau aşa ceva. Mulţumesc, râse spart Clark. Cu cât suntem mai mulţi laolaltă, cu atât mai bine.

— Îl vom izola şi pe Blair, continuă Copper. Mă tem să nu-şi fi făcut deja un plan. Aţi auzit vreodată cum se vindecă epidemia febrei aftoase la vite?

Clark şi Garry clătinară din cap.

— Omori toate animalele bolnave, precum şi pe cele care au stat lângă ele. Blair este biolog şi cunoaşte chestiunea, îi e teamă de creatura asta pe care am eliberat-o. În mintea lui, soluţia este clară. Să-i ucidă pe toţi din tabără, înainte ca vreo fiinţă din afară, fie ea şi un albatros, să apară aici şi... să se contamineze.

— Mi se pare logic, rânji Clark. Dacă lucrurile merg prost, poate că... va trebui să-l eliberăm pe Blair. Ne va salva de la sinucidere. Am putea chiar face un fel de învoială în sensul ăsta.

Copper râse încetişor:

— Ultimul om viu din tabără... nu va fi un om. Cineva trebuie să-i omoare pe... cei care n-o pot face singuri. N-avem destulă termită, s-o facem toţi deodată; bombele cu decanită nu rezolvă problema. Am impresia că pot fi de-ajuns chiar părticele minuscule din creatură.

— Dacă-şi pot modifica protoplasma după dorinţă, rosti gânditor Garry, de ce nu se transformă, pur şi simplu, în păsări şi nu-şi iau zborul? Pot afla totul despre păsări şi le pot copia structura, fără să le întâlnească. Sau pot imita zburătoarele de pe planeta lor.

Doctorul scutură din cap şi-l ajută pe Clark să elibereze câinele.

— Vreme de sute de ani, omul a privit şi-a studiat pasările, încercând să construiască o maşină care să zboare ca ele. N-a reuşit niciodată; adevăratul succes a venit atunci când a încercat ceva cu totul diferit. Cunoaşterea ideii generale şi cunoaşterea structurii amănunţite a aripii, osului şi muşchilor sunt două chestiuni complet diferite. Iar în privinţa zburătoarelor de pe altă planetă poate condiţiile atmosferice de acolo sunt atât de deosebite de-ale noastre, încât păsările lor n-ar putea zbura. Sau poate că fiinţa a venit de pe o planetă de tipul lui Marte, cu o atmosferă atât de rarefiată încât nu pot exista păsări.

Barclay apăru în încăpere, târând după el un cablu.

— Gata, doctore! Uşa lui Connant nu se mai poate deschide pe dinăuntru. Acum, unde-l punem pe Blair?

Copper privi spre Garry:

— N-a existat un laborator biologic. Nu ştiu unde-l putem izola.

— Ce-aţi zice de Adăpostul Estic? întrebă comandantul după un moment de gândire. Blair va fi capabil să se descurce singur sau… va trebui îngrijit?

— Se va descurca singur, îl asigură sobru Copper. Noi doar îl vom supraveghea. Duceţi-i o sobiţă, doi saci de cărbuni, alimente şi nişte unelte. Din toamna trecută n-a mai stat nimeni acolo, nu?

Garry încuviinţă din cap.

— Cred că ideea e bună, mai ales dacă devine… zgomotos.

Barclay cântări uneltele din mâini şi privi spre comandant.

— Dacă bolboroselile lui de acum pot fi considerate un semn, o să cânte toată noaptea. Şi nu cred c-o să ne facă plăcere.

— Ce spunea? întrebă Copper.

— Nu m-am obosit să-l ascult, clătină din cap mecanicul. Fă-o tu, dacă vrei. Am înţeles, totuşi, c-a visat la fel ca McReady şi încă altele. În vreme ce veneau de acolo, a dormit lângă creatură… A visat că bestia era vie. Şi – lua-l-ar naiba – ştia că nu sunt vise, sau avea motive s-o facă. Ştia că fiinţa avea puteri telepatice şi putea, pe lângă cititul gândurilor, să-şi proiecteze propriile ei gânduri. Acelea nu erau vise, erau gânduri, emise de făptură, aşa cum bolboroseşte Blair acum, într-un fel de murmur telepatic în timpul somnului. De aceea cunoştea aşa multe despre puterile ei. Cred că noi doi, doctore, n-am fost atât de sensibili – dacă vrei să crezi în telepatie.

— Trebuie să cred, suspină Copper. Doctorul Rhine de la Universitatea Duke, a demonstrat că există, a arătat că unii oameni sunt mai sensibili decât alţii.

— Ei, dacă vrei să mai afli amănunte, te poţi duce să asculţi emisiunea lui Blair. A izbutit să-i pună pe fugă pe băieţii din Administraţie. Apropo, comandante, ce vom face la primăvară, dacă avioanele sunt defecte?

— Mă tem că expediţia se va solda cu un eşec, oftă Garry. În condiţiile astea, nu putem continua cu programul de observaţii.

— Nu va fi un eşec, dacă rezolvăm problema asta şi rămânem în viaţă, spuse doctorul. Am realizat destule lucruri importante

până acum: înregistrările radiaţiilor cosmice, magnetice şi observaţiile asupra atmosferei sunt extrem de interesante.

***

— Mă gândeam la emisiunile radio, râse strâmb Garry. Povestim lumii despre minunatele realizări ale expediţiei noastre, încercând să-i păcălim pe cei de-acasă, pe Byrd sau Ellsworth, că facem treabă bună.

Copper încuviinţă cu gravitate.

— Îşi vor da seama că ceva nu este în regulă. Totuşi, nişte oameni ca ei au destulă judecată pentru a înţelege că nu i-am minţit fără motiv şi vor aştepta întoarcerea noastră. Cred că aşa va fi; cei care cunosc destule ca să înţeleagă minciunile noastre ne vor aştepta să revenim, pe când aceia care n-ar fi discreţi, sau n-ar avea încredere să aştepte, n-au suficientă experienţă pentru a-şi da seama de minciuni. Ştim destule ca să-i putem păcăli.

— Numai să nu trimită vreo expediţie de salvare, spuse comandantul. Atunci când... dacă... vom putea ieşi de aici, va trebui să-l anunţăm pe căpitanul Forsythe să aducă magnetouri. Dar... asta mai târziu.

— Să nu mai ieşim de aici? făcu Barclay. Tocmai mă întrebam dacă nu ne-ar putea ajuta descrierea prin radio a unei erupţii sau simularea unui cutremur, pe fundalul detonării unei încărcături de decanită... Altfel, nimic nu l-ar putea opri să vină aici, o dată şi o dată. Pe când scena dramatică a morţii ultimului supravieţuitor i-ar face să se resemneze.

— Aşa cred toţi din tabără? surâse Garry.

— Ce-ai crezut? izbucni în râs doctorul. Toţi suntem convinşi că putem învinge. Deşi nu va fi uşor...

Clark zâmbi, mângâind câinele lângă care stătea.

— Ai zis convinşi, doctore?

VIII

Blair se plimba înainte şi înapoi prin baraca micuţă. Ochii lui aruncau priviri iuţi spre cei patru însoţitori: Barclay, înalt de aproape doi metri şi cântărind peste 95 de kilograme; McReady, un uriaş de aramă; doctorul Copper, scund, dar cu umeri pătraţi, şi Benning, un metru şi şaizeci cu muşchi şi tendoane.

Blair stătea lângă peretele Adăpostului Estic; în mijlocul podelei, în continuarea sobei se găseau bagajele îngrămădite, formând o insulă între el şi ceilalţi bărbaţi. Mâinile osoase ale biologului se încleştau şi descleştau înspăimântate. Ochii decoloraţi nu stăteau locului nici măcar o clipă, iar craniul pleşuv şi pistruiat tresărea cu ticurile lui caracteristice.

— Nu vreau să vină nimeni aici. O să-mi gătesc singur, izbucni el nervos. Kinner poate că este om, dar eu n-am încredere. Nu doresc mâncarea voastră. Numai conserve! Conserve sigilate!

— Bine, Blair, o să le aducem diseară, promise Barclay. Ai destui cărbuni şi focul este aprins. Să-l mai... Mecanicul porni spre sobă.

Imediat, biologul se refugie în colţul cel mai îndepărtat.

— Pleacă! Nu te apropia de mine, monstrule! urlă Blair, încercând să iasă prin zid. Pleacă... pleacă... n-o să mă las absorbit... n-o...

Barclay se retrase. Doctorul Copper clătină din cap:

— Lasă-l singur, Bar. E mai uşor pentru el. Cred însă că va trebui să blocăm uşa.

Ieşiră, iar Barclay şi Benning se apucară de lucru. În tabără nu existau încuietori, n-avuseseră nevoie de aşa ceva. Acum, fixară câteva şuruburi zdravene de ambele părţi ale tocului uşii, iar între ele întinseră mai multe rânduri de cablu din oţel, extrem de rezistent, pentru ancorarea antenelor. Folosind mai întâi o bormaşină, apoi un bomfaier, Barclay făcu o mică deschizătură în uşă, prin care puteau introduce obiecte. Trei balamale puternice, două cleme şi o pereche de şplinturi de şapte centimetri făceau imposibilă deschiderea oblonului din partea opusă.

Dinăuntru, se auzeau opintelile biologului, care trăgea ceva, bolborosind şi blestemând fără întrerupere. Barclay deschise oblonul şi privi. Copper se uită şi el. Biologul blocase intrarea cu patul metalic. Acum, uşa nu se mai putea deschide decât cu

consimţământul lui.

— Mai bine aşa, oftă McReady. Dacă evadează, intenţia lui declarată este să ne cureţe pe toţi cât mai repede, ceea ce nu ne prea convine. Deşi noi avem de-a face cu o problemă mai neplăcută decât cea a unui maniac ucigaş. Cred c-o să vin şi-o să desfac cablurile astea, dacă se va petrece ceva suspect.

— Să-mi spui când vrei să-ţi arăt cum se desfac mai repede, rânji Barclay. Hai să pornim!

Spre nord, soarele colora orizontul în curcubeie multiple, deşi mai erau încă două ore până la apus. Sub razele lui întinderea troienită scânteia în milioane de reflexii. În depărtare, coline scunde şi albe arătau că Lanţul Magnetic se înălţa cu puţin deasupra zăpezii. Rafale scurte de vânt spulberau omătul dinaintea schiurilor, în vreme ce se îndreptau către tabăra aflată la o depărtare de trei kilometri. Pe fundalul alb al continentului antarctic, pilonul subţire al antenei de radio se ridica aidoma unui ac întunecat. Sub tălpicile schiurilor, zăpada fină scârţâia ca nisipul.

***

— Vine primăvara, comentă Benning, fără entuziasm. Ce mai distracţie! Abia aşteptam să scap din gaura asta...

— În locul tău, n-aş încerca s-o fac, mormăi Barclay. Cei care evadează de-aici vor fi extrem de nepopulari, după numai câteva zile.

— Cum merge câinele, doctore? întrebă McReady. Ai vreun rezultat?

— După 30 de ore? Aş fi vrut eu... Azi i-am injectat din sângele meu. Mă tem că mai sunt necesare încă cinci zile. Nu sunt chiar atât de sigur, pentru ca să mă opresc mai repede.

— Mă gândeam... Dacă Connant ar fi fost... schimbat, ne-ar fi avertizat de evadarea creaturii? N-ar fi preferat să aştepte un interval suficient pentru a avea o şansă mai bună? De pildă, până când ne-am fi trezit noi? reflectă McReady.

— Fiinţa aceea era egoistă, zise Copper. Nu arăta c-ar fi avut cine ştie ce virtuţi morale, aşa-i? Fiecare părticică din ea este întregul, fiecare parte luptă pentru sine... cel puţin, aşa bănuiesc eu. Dacă ar fi fost schimbat, fizicianul ar fi trebuit să procedeze aşa cum spui tu, pentru a-şi salva pielea, dar... reacţiile lui Connant nu s-au modificat; ele ori sunt imitate perfect, ori sunt propriile lui emoţii. Evident, copiind perfect emoţiile fizicianului,

imitaţia ar face exact ceea ce ar fi făcut el.

— Nu s-ar putea, oare, ca Norris sau Van să-i dea lui Connant un fel de test? Dacă fiinţa este mai inteligentă decât oamenii, poate cunoaşte mai multă fizică decât Connant şi s-ar da de gol, sugeră Barclay.

Copper clătină obosit din cap.

— Nu, dacă poate citi gândurile. Nu-i poţi întinde o capcană. Aseară, Van a propus acelaşi lucru. Spera că-i va răspunde la nişte probleme din fizică ale căror răspunsuri nu le ştia nici el.

— Ideea drumului ăsta în patru ne va face o viaţă a naibii de plăcută, vorbi Benning privindu-şi tovarăşii. Fiecare, urmărindu-i pe ceilalţi, ca să se asigure că nu fac ceva... deosebit. Ce mai încredere o s-avem unul în altul! Am ajuns să înţeleg ce spunea Connant prin: „Aş dori să-ţi poţi vedea ochii”. Cred că, din când în când, toţi trecem prin asta. Unul din voi se uită cu un fel de: „Mă-ntreb daca ceilalţi *trei* se uită...” Întâmplător, nu mă exclud nici pe mine.

— După câte ştiu, monstrul e mort şi singurul semn de întrebare pluteşte asupra lui Connant. Nu există alţi suspecţi, rosti apăsat McReady. Dispoziţia de deplasare numai în grupuri de patru reprezintă o simplă măsură de precauţie.

— Parcă-l văd pe Garry că ordonă „patru într-un pat”, suspină Barclay. Până acum nu m-am plâns de singurătate, dar de-acu’ încolo…

IX

Nimeni nu privea cu mai multă atenţie decât Connant. O eprubetă sterilă, pe jumătate plină cu un lichid gălbui. Una... două... trei... patru picături din soluţia limpede preparată de doctorul Copper din sângele luat din braţul fizicianului. Eprubeta fu scuturată cu atenţie apoi aşezată într-un recipient cu apă caldă. Termometrul indica temperatura sângelui, un termostat păcănea zgomotos şi plita electrică începu să strălucească, în vreme ce luminile pâlpâiau uşor.

După aceea, în lichidul gălbui şi limpede începură să se precipite fulgi albicioşi.

— Dumnezeule, şopti Connant. Se aruncă pe un pat, plângând ca un copil. Şase zile... şase zile... întrebându-mă dacă testul ăsta blestemat nu va minţi...

Garry înaintă şi-l atinse pe umăr, fără nici un cuvânt.

— Nu putea minţi, vorbi doctorul. Câinele era imun la sângele uman... şi serul a reacţionat.

— E-n regulă? făcu Norris. Atunci... şi animalul e mort... pentru totdeauna?

— Connant este om, într-adevăr, încuviinţă Copper, iar animalul e mort.

Kinner izbucni într-un râs isteric. McReady se răsuci şi-l pălmui de două ori. Bucătarul mai hohoti o dată, apoi înghiţi un nod şi se ridică, frecându-şi obrajii.

— Am fost speriat, îngăimă el. Doamne, ce speriat am fost...

— Ce crezi că noi n-am fost, maimuţoiule? râse spart Norris. Sau poate Connant n-a fost?

Administraţia se umplu de o veselie bruscă. Râsete, şi oamenii îngrămădindu-se în jurul fizicianului, vorbind puternic, nervos, pentru a-şi masca stânjeneala. Cineva făcu o propunere şi vreo zece se repeziră după schiuri. Blair, Blair trebuia ajutat să-şi revină. Doctorul Copper îşi făcea de lucru cu eprubetele, încercând, nervos, nişte soluţii. Cei care se oferiseră să plece după biolog porniră spre uşă, pocnind zgomotos din schiuri. Pe unul din coridoare, câinii începuse să intre, simţind o undă de veselie.

Copper agită eprubetele. McReady îl observă primul, aşezat pe marginea patului, ţinând două eprubete, mai alb la faţă decât precipitatul ce se forma în ser, cu lacrimile curgându-i din ochii îngroziţi.

McReady simţi un fior de gheaţă şi-şi ţinu răsuflarea. Doctorul Copper înălţă ochii.

— Garry! strigă el răguşit. Garry, pentru numele lui Dumnezeu, vino aici!

Comandantul se îndreptă către el. Brusc, în odaie se făcu linişte. Connant se ridică, rigid, de pe pat.

— Garry... ţesuturile monstrului precipită şi ele. N-am dovedit nimic. Atât doar că... câinele era imun la ţesutul monstrului. *Cei care au dat sânge* pentru imunizarea câinelui – *unul dintre noi doi*, Garry – *unul dintre noi doi este un monstru!*

X

— Bar, cheamă-i înapoi pe cei care au plecat după Blair, vorbi McReady.

Barclay ieşi din încăpere; se auziră strigăte îndepărtate, apoi bărbatul reveni.

— Se întorc, zise el. Nu le-am spus motivul. Doar că i-a chemat doctorul.

— McReady, oftă Garry, din clipa asta eşti comandant. Fie ca Dumnezeu să te ajute! Eu n-o pot face.

Uriaşul roşcovan aprobă, privindu-l atent.

— S-ar putea ca eu să fiu un monstru, urmă Garry. Ştiu că nu sunt, însă n-o pot dovedi în nici un fel. Testul doctorului Copper nu mai e valabil. Faptul că el i-a dovedit invaliditatea, deşi era în avantajul monstrului să nu se afle aşa ceva, pare să demonstreze că doctorul e un om.

Copper se leagănă încetişor pe marginea patului.

— Ştiu că sunt om, dar nici eu n-o pot dovedi. Unul dintre noi minte, deoarece testul nu greşeşte, deci unul dintre noi trebuie să fie monstru. Eu am arătat că testul n-a reuşit, lucru care ar putea dovedi că sunt om, însă Garry a sesizat primul atuul meu, ceea ce n-ar fi trebuit să facă, dacă era un monstru. Ne învârtim în cerc...

Brusc, umerii şi capul doctorului începură să zvâcnească şi se trânti pe spate, strigând printre hohote de râs:

— Nu trebuie să dovedim că unul din noi este un monstru! Ha-ha-ha! Este acelaşi lucru, dacă toţi suntem monştri! Toţi suntem monştri... Connant, Garry, eu – şi voi toţi!

— McReady, zise Van Wall, înainte de-a deveni meteorolog, ai făcut ceva medicină, nu? Poţi face vreun alt test?

Roşcovanul se aplecă deasupra lui Copper, îi luă seringa din mână şi-o steriliză cu alcool. Garry stătea pe marginea patului, privindu-i nemişcat.

— Ceea ce a spus doctorul este posibil, vorbi McReady. Van, vrei să mă ajuţi? Mulţumesc!

Acul se înfipse în coapsa lui Copper. Râsul bărbatului nu se opri, dar, treptat, se transformă în suspine şi adormi sub efectul tranchilizantului.

Secundul se îndreptă şi se întoarse către oamenii din încăpere. Bărbaţii care porniseră după Blair stăteau acum în pragul uşii, cu schiurile pline de zăpadă şi feţele palide. Connant

ţinea câte o ţigară aprinsă în fiecare mână şi fuma dintr-una absent, privind podeaua. Căldura degajată de cealaltă îi atrase atenţia; o privi prosteşte, apoi o azvârli pe jos şi o călcă cu talpa.

— Doctorul Copper, repetă McReady, a avut, poate, dreptate. Ştiu că sunt un om, dar, desigur, n-o pot dovedi. Voi repeta testul asupra mea. Cine doreşte poate încerca...

Peste două minute, McReady ţinea o eprubetă în care se forma un precipitat alb.

— Reacţionează şi la sângele omenesc, deci nu sunt amândoi monştri.

— Nici n-am crezut aşa ceva, comentă Van Wall. N-ar fi fost convenabil pentru monstru; dacă eram siguri, îi ucideam pe amândoi. De ce crezi însă că monstrul nu ne-a omorât pe noi toţi? Pare absurd...

— Elementar, dragă Watson, pufni McReady. Monstrul doreşte să aibă la dispoziţie variate forme de viaţă. Se pare că nu poate anima un cadavru. Aşa încât, aşteaptă... aşteaptă, până i se oferă cea mai bună ocazie. Noi, cei care am rămas oameni, suntem rezervele lui.

Kinner se scutură violent:

— Hei! Hei, Mac! Aş fi ştiut dacă eram un monstru? Aş fi ştiut dacă monstrul a pus stăpânire pe mine? Doamne, poate că sunt deja un monstru!

— Ai şti, răspunse McReady.

— Dar noi n-am şti! hohoti isteric Norris.

Meteorologul privi serul rămas.

— Mai e bun la ceva, zise el gânditor. Clark şi cu Van, vreţi să mă ajutaţi? Restul rămân aici. Aveţi grijă unul de altul... Să nu se işte necazuri, da? încheie el cu amărăciune.

Cei trei bărbaţi porniră, prin tunel, spre cuştile câinilor.

— Mai ai nevoie de ser? întrebă Clark.

McReady clătină din cap:

— Avem patru vaci, un taur şi aproape şaptezeci de câini. Serul reacţionează numai la sângele uman şi... la monştri. O sa facem nişte experimente.

XI

Când reveni în camera Administraţiei, McReady merse tăcut spre spălător şi-şi curăţă mâinile. Clark şi Van Wall apărură şi ei. Clark căpătase un tic nervos, zvâcnind mereu dintr-o buză.

— Ce-aţi făcut? izbucni Connant. Alte imunizări?

Clark pufni şi se opri cu un sughiţ:

— Imunizări? Ha! Sunt deja imuni!

— Monstrul, spuse Van Wall, este inteligent. Câinele imunizat n-avea nimic şi-am mai luat sânge de la el. Dar n-o s-o mai facem...

— Nu se poate folosi sângele de om, pe alţi câini... începu Norris.

— Nu mai există nici un câine, răspunse încet McReady. De asemenea, nici o vacă...

— Nici un câine? repetă Benning, aşezându-se.

— Sunt foarte neplăcuţi atunci când se transformă, zise pilotul. Totuşi, lenţi... Aparatul tău de electrocutare, Barclay, e mult mai rapid. A mai rămas un singur câine: cel pe care l-am imunizat. Este singurul pe care ni l-a lăsat monstrul, ca să ne putem face testele. În rest... înălţă din umeri şi-şi frecă palmele.

— Vacile?... bolborosi Kinner.

— La fel. Minunat! Fac ca dracu’ când încep să se înmoaie şi să-şi schimbe forma. N-au putut scăpa însă repede din lanţurile câinilor.

Kinner se ridică încetişor. Ochii îi rătăciră în jurul camerei, după aceea poposiră asupra canistrei de lângă uşă. Se apropie de ea, închizând şi deschizând gura, precum un peşte scos din apă.

— Laptele... şopti el. Le-am muls acum o oră... Vocea i se preschimbă într-un urlet şi ieşi fugind, fără să-şi îmbrace hanoracul.

Van Wall privi în urma lui.

— S-ar putea s-o fi luat razna, dar poate fi şi un monstru care vrea să scape... Nu şi-a luat schiurile, aşa încât îl veţi găsi cu uşurinţă. Pentru orice eventualitate... luaţi şi un arzător.

Urmărirea îi ajută; aveau nevoie să acţioneze, indiferent cum. Totuşi, alţi trei bărbaţi dădeau semne de dezechilibru. Întins pe spate, verde la chip, Norris fixa cu ochii fundul cuşetei de deasupra lui.

— Mac, de câtă vreme, vacile...

Meteorologul înălţă neajutorat din umeri. Se apropie de canistra cu lapte şi analiză o probă cu ajutorul serului. Culoarea laptelui trăda ceva probleme. În cele din urmă, lăsă eprubetă şi clătină din cap:

— Testul e negativ. Fie că atunci au fost vaci adevărate, fie că, fiind imitaţii perfecte, au dat un lapte perfect.

Copper se agita în somn, scoţând un fel de gâlgâit, ceva între râs şi sforăit. Ochii tuturor se aţintiră asupra lui.

— Oare morfina acţionează asupra unui monstru? întrebă cineva.

— Dumnezeu ştie, răspunse McReady. Mi se pare că are efect asupra tuturor animalelor de pe Pământ.

Connant înălţă brusc capul.

— Mac! Poate câinii au înghiţit bucăţi din monstru şi acestea i-au transformat în cele din urmă! Monstrul era în câini! Eu am fost încuiat. Nu-i o dovadă...?

— Îmi pare rău, scutură din cap Van Wall. Nu dovedeşte ceea ce eşti; dovedeşte doar ce n-ai făcut.

— Nu-i aşa, interveni McReady. Nervoşi cum suntem, nu gândim bine. Încuiat?! Aţi văzut vreodată cum o globulă albă traversează peretele unui vas de sânge? Nu? Întinde un pseudopod şi iese...

— Aha, încuviinţă pilotul. Vacile au încercat să se topească, dacă pot zice aşa. După ce se topeau, puteau trece pe sub uşă, revenind la forma iniţială de cealaltă parte. Nişte legături... nu, nu-i bine... Un conteiner sigilat sau...

— Dacă-l împuşti în inimă şi nu moare, atunci este un monstru. Deocamdată, este testul cel mai sigur la care mă pot gândi, zise McReady.

— Nici câini, nici vaci, rosti încet Garry. Acum, monstrul va trebui să imite oameni. Să-i întemniţezi, nu ajută la nimic. Cât despre testul tău, Mac, s-ar putea să fie valabil, dar mă tem că nu-l poţi aplica oamenilor.

XII

Îngenuncheat înaintea sobei, Clark ridică privirea atunci când Van Wall, Barclay, McReady şi Benning intrară, scuturându-se de zăpadă. Ceilalţi bărbaţi aflaţi în camera Administraţiei îşi continuau preocupările: pocher, şah sau lectură. Ralsen repara o sanie; Vane şi Norris erau aplecaţi asupra înregistrărilor magnetice, în vreme ce Harvey citea tabelele cu glas tare.

Pe un pat, Copper sforăia încetişor, într-un colţ al cuşetei lui Dutton. Garry lucra la nişte transmisii radio, împreună cu stăpânul patului. Connant îşi întinsese hârtiile pe masa cea mare.

Undeva, de pe un coridor, răsuna vocea lui Kinner, în ciuda celor două uşi care-i despărţeau. Clark izbi un ceainic de sobă şi-i făcu semn lui McReady, meteorologul se apropie de el.

— N-am nimic cu bucătarul, făcu nervos Clark, dar nu-l putem opri? Toţi au fost de părere că-i mai bine să-l ducem în încăperea lui Connant.

— Mă tem că nu se poate, răspunse McReady. Desigur, îl pot injecta, dar n-avem o rezervă infinită de morfină. Pe de altă parte, nu cred că-i în pericol să-şi piardă minţile. Este numai isteric.

— Atunci, o să ni le pierdem noi! Tu ai lipsit o oră şi jumătate. El începuse cu două ore înainte de plecarea ta. Orice are o limită!

Garry se apropie încet, şovăielnic. Timp de o clipă, McReady surprinse scânteia de frică şi oroare din ochii lui Clark şi bănui că şi în propria lui privire se putea citi acelaşi lucru. Garry – sau Copper – era, cu siguranţă, un monstru.

— Ar fi bine dacă l-ai putea opri, Mac, zise Garry. Există... destui nervi în odaia asta. Am hotărât că ar fi mai sigur acolo pentru Kinner, deoarece toţi ceilalţi sunt supravegheaţi. Se înfioră uşor: Şi, pentru Dumnezeu, încearcă să găseşti o metodă, un test, ceva care să ne ajute!

— Supravegheaţi sau nu, toţi suntem nervoşi, oftă McReady. Blair şi-a blocat oblonul şi nu mai poate fi deschis din exterior. Zice că are suficientă mâncare şi urlă întruna: „Plecaţi, plecaţi! Sunteţi nişte monştri! Nu mă voi lăsa devorat! Nu! O să le spun oamenilor, când vor veni! Plecaţi!”. Aşa încât... am plecat.

— Alt test nu există? întrebă Garry.

Meteorologul înălţă din umeri.

— Cooper avea dreptate. Testul cu ser putea fi concludent, dacă nu s-ar fi... contaminat.

— Experimente chimice, poate?

— Nu, scutură din cap McReady. Am încercat şi cu microscopul, ştii doar.

Garry încuviinţă:

— Câinele adevărat şi câinele-monstru erau identici. Totuşi, trebuie să mai încercăm. Ce-o să facem după prânz?

***

— Somn prin rotaţie, interveni Van Wall. Jumătate dorm, jumătate veghează. Mă întreb câţi dintre noi pot fi monştri? Câinii erau toţi... Speram că noi n-avem probleme, dar l-a prins pe Copper... sau pe tine. Clipi puţin stânjenit: Poate că toţi sunteţi monştri, cu excepţia mea... nu, nu-i posibil, aş fi lipsit de apărare. Pesemne că noi, oamenii, suntem în număr mai mare. Deşi...

— Faci exact cum spunea Norris. Laşi lucrurile spuse doar pe jumătate. „Deşi, dacă numai unul s-ar transforma în monstru, balanţa s-ar modifica.” Însă monstrul nu luptă. Cred că nu luptă niciodată. În felul lui unic şi inimitabil, este o creatură iubitoare de pace. Nu trebuie să ducă un război, deoarece, întotdeauna, va obţine victoria, în modul celălalt.

— Crezi atunci că numărul monştrilor este, deja, mai mare, dar că ei aşteaptă – sau, poate, voi aşteptaţi – până când ultimul om, eu, va fi surprins în timpul somnului? rânji Van Wall. Îi vezi cum se uită, Mac?

— N-aţi stat aici patru ore, suspină Garry, în vreme ce toţi ochii cântăreau, în linişte, informaţia că unul dintre noi, eu sau Copper, este un monstru... sau, poate, amândoi.

— N-aveţi de gând să-l opriţi pe cântăreţul ăla? interveni iarăşi Clark. Mă-nebuneşte! Oricum, poate vorbi mai încet.

— Continuă să se roage? întrebă McReady.

— Da, gemu Clark. Nu s-a oprit o clipă. Nu m-ar enerva, dacă ar face-o în gând, dar cântă psalmi şi imnuri, şi urlă rugăciunile. Poate crede că-l aude Domnul.

— N-are cum, mormăi Barclay. Altfel, ar fi făcut ceva împotriva creaturii ăsteia scăpate din iad.

— Dacă nu-l opreşti, reluă Clark, cineva o să încerce testul propus chiar de tine... Cred că o secure în cap are acelaşi efect cu un glonte în inimă.

— Terminaţi de gătit mâncarea, porunci McReady, iar eu o să văd ce pot face. Trebuie să găsesc ceva prin dulapuri...

Se îndreptă obosit spre colţul întrebuinţat de Copper drept dispensar. Depozitul de medicamente al taberei era constituit din trei dulapuri înalte, din scânduri negeluite. Cu doisprezece ani în urmă, după ce absolvise medicina, McReady începuse să lucreze ca intern, însă îl atrăsese meteorologia. Descuie uşile dulapurilor. Doctorul Copper era un om ce-şi cunoştea excelent meseria şi era la curent cu ultimele noutăţi. Mai mult de jumătate din medicamente îi erau necunoscute roşcovanului; multe din celelalte le uitase. N-avea o bibliotecă de specialitate, nici reviste, pentru a-şi reaminti unele lucruri, elementare pentru Copper, care nu considerase necesar să le includă în micuţa bibliotecă cu care trebuise să se mulţumească; cărţile erau grele şi fiecare gram de bagaje fusese transportat pe calea aerului.

Meteorologul luă un barbital. Barclay şi Van Wall îl însoţiră. Nimeni nu se putea deplasa singur, nicăieri.

Când reveniră, Ralsen terminase reparaţia saniei şi fizicienii mutaseră masa, iar pocherul fusese abandonat. Clark servea cina. Singurele semne de viaţă din încăpere erau zăngănitul lingurilor şi sunetele înfundate ale mâncatului. Când intrară cei trei, nimeni nu scoase un cuvânt, dar privirile erau întrebătoare, în vreme ce maxilarele se mişcau metodic.

McReady ciuli urechile. Kinner zbiera un imn, cu o voce spartă şi răguşită. Meteorologul îl privi pe Van Wall şi clătină din cap:

— N-am nimerit-o...

Pilotul blestemă şi se aşeză la masă.

***

— Nu mai avem ce face decât să aşteptăm să-şi piardă vocea. Nu poate s-o ţină aşa într-una!

— Are un gâtlej de fier, izbucni Norris. Să sperăm că nu-i unul din „prietenii” noştri. Altfel, îşi poate reface laringele până în ziua de apoi.

Timp de douăzeci de minute mâncară în linişte; strigătele încetaseră. După aceea, Connant irupse violent:

— Staţi ca nişte statui! Nu scoateţi o vorbă, dar, Dumnezeule, ce ochi aveţi! Se rostogolesc în toate direcţiile, clipesc... şi şuşotesc. Nu puteţi privi în altă parte? Mac, tu eşti şeful. La

noapte, să proiectăm nişte filme. Le-am tot păstrat pentru ultimele zile. Pentru ce? Cine o să le mai vadă? Mai bine ne uităm la filme decât să ne holbăm unii la alţii.

— E o idee bună, Connant. Sunt de acord.

— Dă sonorul mai tare, Dutton. Poate scăpăm de cântecele nebunului, propuse Clark.

— Dar nu stinge toate luminile, completă încetişor Norris.

— Luminile vor fi stinse, interveni meteorologul. Vom pune toate filmele cu desene animate pe care le avem. Sper că vă plac, nu?

— Mamă, mamă, un adevărat spectacol! Ce să-ţi spun, de-abia aştept!

McReady se întoarse către cel care vorbise: un bărbat subţirel, pe nume Caldwell.

Acesta îşi umplea tacticos pipa, privindu-l netulburat pe McReady.

— Bine, Bart, râse strâmb McReady, ai câştigat. Poate că nu prea avem chef de Popeye şi de răţoi, dar tot este ceva...

— Să jucăm „Fazan”, sugeră Caldwell. Tragem coloane pe o foaie de hârtie şi scriem diferite lucruri – animale, sau altceva. De pildă, o coloană pentru O, alta pentru N, şi tot aşa. O de la Om, iar N de la Neom, sau necunoscut. Cred că va fi un joc extrem de interesant. „Fazan” este exact ceea ce ne trebuie; mult mai util decât orice film. Poate cineva o să aibă un creion cu care să poată trage linii de la N la O.

— McReady caută un asemenea creion, răspunse Van Wall, dar avem o coloană în plus. Una care începe cu D.

— D de la Dement, nu-i aşa? Clark, să te ajut la farfurii, încheie Caldwell, ridicându-se.

***

Dutton, Barclay şi Benning instalau în tăcere proiectorul şi difuzoarele, în vreme ce încăperea era curăţată şi vesela spălată. McReady se aşeză pe pat, lângă pilot:

— Mă întrebam ce să fac, să-ţi spun sau nu... Uitasem că N – cum l-a denumit Caldwell – poate citi gândurile. Am o idee care s-ar putea să meargă. Totuşi, e ceva prea vag ca să-ncerc să-ţi explic. Ai tu grijă de filme, eu mă străduiesc să-mi ordonez ideile. O să stau în patul ăsta.

Van Wall îl privi şi încuviinţă din cap. Ecranul se afla pe aceeaşi linie cu patul, încât filmul nu te putea distrage.

— Poate c-ar trebui să ne spui la ce te gândeşti. Deocamdată numai monştrii îţi cunosc planul. Poţi deveni... monstru, înainte de a-l aplica.

— N-o să-mi ia mult, dacă prind bine ideea. Mai bine l-am muta pe Copper în cuşeta de deasupra mea. McReady indică din bărbie spre doctorul care sforăia încetişor. Oricum, nu urmăreşte filmul...

Garry îi ajută să-l deplaseze. După aceea, meteorologul se întinse pe pat şi aproape intră în transă, încercând să evalueze şanse, metode şi diferite operaţii. Abia îşi dădu seama când ceilalţi se aşezară în tăcere şi se aprinse ecranul. Rugăciunile, urletele şi imnurile răguşite ale lui Kinner îl sâcâiau puţin, până când începu sonorul filmului. Luminile erau stinse, însă ecranul mare şi alb reflecta suficientă lumină. Ochii în continuă mişcare ai oamenilor scânteiau. Kinner îşi continua rugăciunile zbierând; glasul lui era un acompaniament hârâit al coloanei sonore. Dutton mări volumul audio.

Glasul se auzise de atât timp încât, doar vag, McReady simţi că lipsea ceva. Întins, aşa cum stătea, vizavi de uşa spre tunelul unde se afla laboratorul lui Connant, vocea bucătarului îi ajungea destul de limpede la urechi, în ciuda zgomotului filmului. Brusc, îşi dădu seama că numai auzea nimic dinspre Kinner.

— Dutton, închide sonorul, rosti meteorologul, ridicându-se de pe pat.

Pe ecran, imaginile se succedară ciudate, fără zgomot; prin coşul sobei, vântul de la suprafaţă rostogoli, melancolic, lacrimi sonore.

— Nu se mai aude Kinner, urmă McReady.

— Pentru Dumnezeu, interveni Norris, atunci daţi drumul la aparat; poate s-a oprit să asculte.

McReady ieşi pe coridor. Barclay şi Van Wall îşi părăsiră locurile şi-l urmară. Imaginile zburdară pe spatele tricoului cenuşiu al lui Barclay, când acesta traversă odaia prin faţa ecranului. Dutton aprinse lumina şi imaginile dispărură.

Norris stătea în uşă, aşa cum îi spusese meteorologul. Garry se aşeză tăcut pe patul de lângă intrare, obligându-l pe Clark să-i facă loc. Ceilalţi nu se clintiseră de pe locurile lor. Doar Connant se plimba înainte şi înapoi prin cameră cu un pas egal.

— Dacă o mai ţii mult aşa, Connant, scuipă Clark, n-o s-o mai

ducem mult împreună, indiferent dacă eşti sau nu om. Termină!

— Iertaţi-mă...

Fizicianul se aşeză pe o cuşetă şi-şi privi pantofii. Trecură cinci minute nesfârşite, timp în care se auzi numai viscolul, până reapăru McReady.

— N-aveam destule necazuri până acum, vorbi el. Cineva vrea să ne dea o mână de ajutor. Kinner are un cuţit în beregată, de aceea n-a mai cântat. Avem, deci, monştri, dementţi şi ucigaşi. Mai există şi alte litere, Caldwell? Dacă mai sunt, probabil că vor apărea şi ele, în curând.

XIII

— A evadat Blair? întrebă cineva.

— N-a fost Blair, decât dacă a intrat în zbor. Dacă este vreun dubiu în privinţa locului de unde ne-a venit ajutorul... asta ne poate fi de folos.

Pilotul ridică un cuţit, lung de treizeci de centimetri, cu lamă subţire. Mânerul de lemn al cuţitului, înfăşurat într-o batistă, era pe jumătate ars, având întipărit modelul grătarului de la soba de gătit.

— Eu l-am ars, acum câteva ore, rosti Clark. L-am uitat pe sobă.

Van Wall încuviinţă:

— Dacă mai ţii minte, eu am simţit mirosul. Ştiam că cuţitul este din bucătărie.

— Mă-ntreb, rosti Benning, privind în jur, câţi dintre noi sunt monştri? Dacă unul dintre cei de faţă s-a putut furişa de aici până la bucătărie, apoi în laboratorul lui Connant şi înapoi... s-a întors, nu? Da, toţi sunt aici... Ei, dacă cineva a putut face asta...

— Există posibilitatea s-o fi făcut un monstru, sugeră Garry.

— Există, aşa-i. După cum ai spus chiar tu, monstrului i-au rămas numai oameni pe care-i poate imita, zise pilotul. Oare şi-ar micşora el aceste... rezerve? Nu, mă tem că avem de-a face cu un ucigaş obişnuit. În mod normal, i-am zice un „ucigaş inuman”, dar, ţinând seama de situaţie, trebuie făcută o distincţie. Acum, avem ucigaşi inumani şi ucigaşi umani. Cel puţin, unul...

— Acum este un om mai puţin, şopti Norris. Poate că monştrii au înclinat de partea lor balanţa puterii.

— Nu contează, oftă McReady şi se răsuci către mecanic. Bar, vrei să-ţi aduci jucăria aia electrică? Vreau să fac nişte...

Barclay dispăru în coridor. McReady şi Van Wall porniră spre laboratorul fizicianului, iar după o jumătate de minut li se alătură şi Barclay.

Cei rămaşi în odaia Administraţiei auziră strigătul înăbuşit al meteorologului, după aceea o suită sălbatică de lovituri şi urlete:

— Bar!... Bar!...

Urmă un zbieret, precum un miorlăit sălbatic, transformat în tăcere înainte ca Norris să ajungă la cotul tunelului.

Kinner – sau ceea ce fusese Kinner – zăcea pe podea, tăiat în

două de cuţitul uriaş al lui McReady. Meteorologul stătea lângă perete, ţinând în mână cuţitul de pe care se prelingea sânge. Van Wall era întins pe podea, gemând, ţinându-se cu mâna de falcă. Cu ochi lucitori de ură, Barclay lovea cu harponul electric în resturile lui Kinner.

Pe braţele bucătarului apăruse o blană ciudată, solzoasă, iar carnea era contorsionată. Degetele se scurtaseră, mâna se rotunjise şi unghiile erau gheare roşii, lungi de şapte centimetri, tari ca oţelul şi ascuţite.

McReady ridică fruntea, privi cuţitul din mână şi-l azvârli.

— Ei bine, rosti el, cel care a făcut-o poate vorbi acum. A fost un ucigaş inuman... a ucis un monstru. Mă jur pe ce am mai sfânt că Kinner era un cadavru fără viaţă, atunci când am ajuns aici. Dar când şi-a dat seama că-l vom electrocuta... s-a schimbat!

***

Norris privea buimăcit:

— Dumnezeule, creaturile astea pot juca teatru! A stat aici ore întregi, bolborosind rugăciuni adresate unui Dumnezeu pe care-l ura! A cântat imnuri pentru o biserică pe care n-a cunoscut-o niciodată. Ne-a înnebunit cu urletele lui... În regulă! Cel care l-a omorât să spună. Fără să ştie, a făcut taberei un bine. Şi vreau să aflu cum naiba a ieşit din cameră fără să-l vadă nimeni. Poate că ne va fi de folos pe viitor, în organizarea pazei.

— Urletele şi cântecele lui! Nici sonorul filmului nu le puteau acoperi... se înfioră Clark. Era un monstru!

— Aha! făcu Van Wall. Stăteai *chiar* lângă uşă, aşa-i? Şi în afara luminii ecranului.

Clark încuviinţă din cap.

— Acum... tace. Este mort, Mac, şi nici testul tău nu-i bun. Părea mort ca oricare alt om.

— Băieţi, chicoti încet meteorologul, iată-l pe Clark, singurul despre care ştim că este om! Iată-l pe Clark, cel care dovedeşte că-i om, încercând să omoare pe un altul... şi dând greş. I-aş ruga pe ceilalţi să nu încerce să dovedească faptul că sunt oameni. Cred c-o să ne supunem cu toţii la un test.

— Alt test! izbucni Connant, mai întâi fericit, apoi dispreţuitor. Iar un fel de n-ar-mai-fi...

— Nu, răspunse McReady. Fiţi cu ochii în patru! Toată lumea merge la Administraţie. Barclay, ia-ţi harponul! Altcineva –

Dutton – rămâi cu Barclay, să te asiguri că-l ia. Fiecare să-şi urmărească vecinul, deoarece am o idee care va reuşi, iar monştrii ştiu asta. Vor deveni periculoşi!

Tensiunea sporise brusc. Un aer ameninţător intrase în fiecare bărbat, toţi cercetându-se atent. *Oare omul de lângă mine este un monstru?*

— Ce mai e şi asta? întrebă Garry, când reveniră în încăperea centrală. Cât o să mai ţină?

— Nu ştiu precis, zise meteorologul cu un glas încordat şi hotărât. *Ştiu* însă cu siguranţă că va reuşi. Mă bizui pe o însuşire fundamentală a monştrilor, nu a noastră. „*Kinner*” mi-a validat ideea.

— Cred că va fi necesară asta, rosti Barclay, ridicând arma lui cu două conductoare în vârf. Generatorul merge?

— Acumulatoarele sunt încărcate, încuviinţă Dutton. Le-am verificat de câteva ori, împreună cu Van Wall. Cine atinge sârmele alea, moare, rânji el. *Eu* sunt sigur de asta.

Doctorul Copper se rostogoli în pat, frecându-şi pleoapele. Se ridică încet, clipind des cu ochii ameţiţi de somn şi tranchilizante şi holbaţi de groaza coşmarurilor de narcotice.

— Garry, bolborosi el, ascultă-mă, Garry. Egoişti... au venit din iad... vreau să zic egoişti... Oare...? Oare ce vreau să spun? adăugă el şi căzu înapoi pe cearşaf, sforăind.

***

McReady îl privi gânditor, apoi încuviinţă din cap.

— O să aflăm îndată. Însă ai dreptate: sunt egoişti. Poate că te-ai gândit la asta, în timpul viselor tale. Nu ştiu ce vise ai putut avea, dar ai dreptate... Egoism este cuvântul. Asta trebuie să fie! Se răsuci spre restul bărbaţilor din odaie, care se priveau atenţi şi bănuitori. Egoism şi, cum a zis doctorul Copper, *fiecare parte este un întreg*. Fiecare bucăţică e un animal în sine. Asta, şi cu încă ceva, rezolvă problema. Nu-i nici un mister în legătură cu sângele: este la fel de normal precum un ţesut al corpului, ca muşchii sau o parte a ficatului. N-are însă atâtea ţesuturi interconectate, deşi are milioane, miliarde de celule vii.

Barba roşcată a meteorologului se zbârli într-un zâmbet.

— Asta-i un lucru excelent. Sunt convins că noi, oamenii, suntem mai numeroşi decât voi... ceilalţi... Însă noi posedăm ceva ce voi – rasă de pe altă lume –, evident, nu aveţi. Un instinct nu imitat, ci înnăscut, autentic. Noi luptăm, luptăm cu o

îndârjire pe care puteţi încerca s-o imitaţi, dar n-o veţi egala niciodată. Suntem umani, reali. Voi sunteţi imitaţii, falşi până în nucleul fiecărei celule de-a voastre. Hai să punem cărţile pe masă! Voi ştiţi deja despre ce este vorba. Puteţi citi gândurile noastre. Mi-aţi aflat ideea, direct din minte, dar nu puteţi face nimic.

— Deci sângele este un ţesut. Monştrii trebuie să sângereze, atunci când se taie, sau zgârie, altfel ştim că nu sunt oameni. Dar dacă sângerează, sângele respectiv este o entitate nouă – *un individ, nou format, aşa cum toţi cei care iau naştere din acelaşi original sunt... indivizi noi, distincţi şi egoişti*. Ai înţeles, Van? Bar?

Van Wall râse încetişor:

— Sângele... sângele nu va asculta. Este un individ nou, având tendinţa de a-şi apăra viaţa pe care o are originalul... masa principală din care s-a desprins. Sângele va trăi... şi va încerca să scape de, să zicem, un ac înroşit.

McReady luă bisturiul de pe masă. Din dulapul pentru medicamente, scoase un stativ cu eprubete, o spirtieră şi câteva fire de platină, introduse într-o baghetă de sticlă. Un surâs mulţumit îi flutura pe buze. Pentru o clipă, privi împrejur. Barclay şi Dutton se îndreptară spre el, cu harponul electric.

— Dutton, vorbi meteorologul, ce-ar fi să stai pe locul unde ai făcut legătura la curent? Să ne asigurăm că nici... o creatură nu-şi bagă nasul pe-acolo.

Dutton îl ascultă, îndepărtându-se.

— Acum, Van, tu vei fi primul.

Alb la faţă, pilotul păşi înainte. Cu precizie, McReady îi făcu o incizie la baza degetului mare. Van Wall se crispă puţin, apoi se destinse, în vreme ce în eprubetă se scurse un centimetru de sânge. McReady puse eprubeta în stativ şi-i întinse un tampon de vată, indicându-i sticla cu iod.

Van Wall rămase nemişcat, privind. Meteorologul încălzi sârmele de platină în flacăra spirtierei, apoi le introduse în eprubetă. Metalul sfârâi încetişor, cedând căldura. Roşcovanul repetă testul de cinci ori.

— Aş zice om, oftă el, îndreptându-se, deşi teoria mea n-a fost încă demonstrată... dar am speranţe. Am speranţe... Nu fiţi însă prea absorbiţi de ceea ce facem aici. Să nu uităm că printre noi sunt şi monştri. Van, vrei să treci în locul lui Barclay, să ţii

harponul? Mulţumesc! Ei, Barclay, sper din toată inima să fii de-al nostru. Eşti un băiat prea bun...

Mecanicul zâmbi nesigur şi tresări sub lama bisturiului. După aceea, zâmbi larg şi-şi reluă arma electrică.

— Domnul Samuel Dutt... *Bar!*

Brusc, încordarea se risipise. Indiferent ce putere deţineau monştrii, în clipa aceea oamenii le fură egali, Barclay nici nu-şi putu clinti harponul, când bărbaţii se năpustiră asupra creaturii care păruse a fi Dutton. Fiinţa miorlăia şi scuipa, încercând să-şi creeze colţi pentru a muşca, dar fu ruptă într-o sută de bucăţi. Fără cuţite sau alte arme, doar prin forţa fizică a oamenilor, monstrul fusese sfâşiat.

Încet, îşi reveniră, cu ochii fulgerând. Doar tremurul buzelor le trăda nervozitatea. Barclay termină treaba cu harponul electric. Bucăţile ardeau mocnit, carbonizându-se. Van Wall turnă acid sulfuric pe fiecare picătură de sânge care sărise. Scoteau un fum iute, iritant.

McReady surâse mulţumit, iar ochii lui afundaţi străluceau.

— Poate că am subestimat posibilităţile omului, afirmând că nimic din ceea ce este pământean n-ar putea avea ura din ochii acelei creaturi, rosti ei. Aş fi dorit şi eu să le fi omorât altfel, într-un fel care să li se potrivească: fierte în ulei sau în plumb topit. Când mă gândesc ce om a fost Dutton... În sfârşit... Teoria mea este confirmată de... unul care ştia? Van Wall şi Barclay au trecut testul. Acum voi încerca să vă arăt ceea ce eu cunosc deja. Că sunt om.

Meteorologul cufundă bisturiul în alcool, după aceea îl trecu prin flacără şi-şi recoltă singur sângele.

Peste douăzeci de secunde, ridică ochii spre restul bărbaţilor. Acum, se zăreau mai multe chipuri zâmbitoare, prietenoase, cu alte priviri.

— Connant, râse încetişor McReady, avea dreptate. Nu există nici o legătură între voi şi ceata de câini care privea monstrul. Mă întreb însă de ce oare acordăm numai lupilor dreptul la ferocitate? Poate că în privinţa răutăţii spontane, lupul este pe locul întâi, dar după săptămâna asta... abandonaţi orice speranţă, voi lupi care intraţi aici! Dar să nu pierdem vremea. Connant, vrei să...

Iarăşi, Barclay n-avu timp să reacţioneze. Când el şi cu Van Wall terminară treaba, chipurile destinse erau mult mai

numeroase.

— Connant a fost unul dintre cei mai buni, vorbi Garry încet şi cu amărăciune, şi acum cinci minute aş fi putut jura că era om. Monştrii aceia sunt mai mult decât imitaţii.

Se cutremură şi se întinse pe pat.

Peste treizeci de secunde, sângele lui Garry sări din faţa sârmei incandescente de platină şi se luptă să scape din eprubetă cu aceeaşi înverşunare cu care imitaţia lui Garry, dizolvându-se într-o fiară cu ochii roşii, sălbatici, încerca să scape de harponul lui Barclay. Monstrul din sângele recoltat ţipă cu glas subţire, în vreme ce McReady îl azvârli în tăciunii scânteietori din sobă.

XIV

— E ultimul? De pe pat, doctorul Copper privea cu ochi trişti. Paisprezece...

Meteorologul încuviinţă.

— Cumva, dacă am fi putut opri definitiv răspândirea lor... aş fi vrut să avem chiar şi imitaţiile acelea. Comandantul Garry, Connant, Dutton, Clark...

— Unde se duc? arată Copper spre Barclay şi Norris, care transportau o targă.

— Afară, pe gheaţă. Avem cincisprezece lăzi sfărâmate, o jumătate de tonă de cărbuni şi patruzeci şi cinci de litri de petrol lampant. Am aruncat acid pe fiecare picătură de sânge sau bucăţică de carne desprinsă. Acum, le incinerăm.

— Pare un plan bun, aprobă doctorul. Nu mi-ai spus dacă Blair...

McReady tresări.

— Chiar şi un nebun... L-a putut imita pe Kinner şi istericalele lui... Se răsuci către pilot: Van, plecăm imediat spre baraca lui Blair.

Van Wall îl privi nedumerit, apoi încruntarea i se şterse. Încuviinţă şi se ridică.

— Trebuie să vină şi Barclay. El a fixat încuietorile şi le poate scoate fără să-l sperie pe Blair.

După trei sferturi de oră, se aflau sub cortina aurorei polare, la -37°C. Apusul dura aproape 12 ore, înflăcărând zăpada dinspre nord, aidoma unui nisip însângerat sub schiurile lor. Un vânt de numai opt kilometri pe oră troienea omătul în dune orientate nord-vest. După alte trei sferturi de oră, ajunseră în apropierea barăcii îngropate sub zăpadă. Pe coş nu ieşea nici un fir de fum şi bărbaţii iuţiră pasul.

— Blair! strigă Barclay, când ajunseseră la numai o sută de metri. Blair!

— Taci, făcu McReady. Şi grăbiţi-vă! Poate c-a pornit pe jos... Dacă ar trebui să-l urmărim... fără avioane sau tractor...

— Oare un monstru are rezistenţa unui om?

— Nu cred că un picior rupt l-ar opri mai mult de un minut, replică meteorologul.

***

Brusc, Barclay icni şi arătă în sus. Departe, pe cerul înroşit de amurg, o pasăre descria cercuri cu o graţie şi uşurinţă

fascinantă. Aripile albe, uriaşe, fâlfâiră de câteva ori, coborând-o deasupra lor, curioasă şi tăcută.

— Un albatros, remarcă mecanicul. Primul din anotimpul ăsta şi destul de avansat în adâncul continentului. Dacă-i un monstru...

Norris îngenunche pe gheaţă şi descheie rapid hanoracul gros. Se ridică, scoţând de sub haină o armă albastru-oţelie. Împuşcătura răsună deasupra tăcerii albe.

Pasărea ţipă răguşit. Aripile băteau cu disperare, în vreme ce din coadă se împrăştie un norişor de pene. Norris trase încă o dată. Pasărea se mişca mai rapid acum, dar se îndepărta. Ţipă iarăşi, dispărând înapoia unei creste de gheaţă.

Fizicianul alergă după tovarăşii săi.

— Nu va reveni, gâfâi el.

Barclay îi făcu semn să tacă. Prin crăpăturile uşii răzbătea o lumină albastră, puternică. Se auzea un zumzet încet şi ritmic, însoţit de zăngănitul unor unelte; sunetele trădau o grabă disperată.

McReady păli:

— Doamne ajută, să nu fi... Îl prinse pe Barclay de umăr, indicându-i cablurile ce blocau uşa.

Mecanicul scoase din buzunar cleştele pentru sârmă şi îngenunche tăcut în faţa uşii. Pocnetul cablurilor tăiate răsună puternic în tăcerea antarctică. Îl mai acopereau doar zumzetul lin şi ciudat din baracă, precum şi celelalte clinchete, zăngănituri şi ciocănituri.

McReady privi printr-o crăpătură a uşii şi, cu răsuflarea oprită, îl strânse puternic de umăr pe Barclay.

— Nu-i Blair, şopti meteorologul. Monstrul stă pe ceva, pe cuşetă... ceva ce se ridică; seamănă cu un rucsac şi... se înalţă de la pământ.

— Toţi deodată, rosti Barclay. Ba nu! Norris, rămâi aici, cu pistolul. Poate să aibă... arme.

Împreună, trupul puternic al lui Barclay şi forţa uriaşă a lui McReady izbiră uşa. Patul rezemat pe dinăuntru scârţâi sinistru şi se prăbuşi. Uşa zbură din balamalele rupte, iar uşorii căzură înăuntru.

Înspre ei ţopăi o făptură asemănătoare cu o minge albastră de cauciuc. Unul din cele patru braţe-tentacule ţâşni înainte, aidoma unui şarpe. Un alt braţ, cu şapte ramificaţii, întinse către

ei un creion din metal, strălucitor, lung de vreo doisprezece centimetri. Buzele subţiri ale creaturii dezgoliră colţii de şarpe într-un rânjet plin de ură şi ochii roşii străluciră.

Revolverul lui Norris bubui în spaţiul strâmt. Chipul oribil se schimonosi de durere şi tentaculele căzură îndărăt. Obiectul argintiu se transformă într-o masă informă; din braţul cu şapte tentacule se scurgea un lichid verde-gălbui, vâscos. Revolverul mai detună de trei ori. Trei găuri negre apărură în locul ochilor, apoi Norris îi azvârli arma descărcată în cap.

***

Creatura urlă cu o mânie sălbatică, unul din tentacule răsucindu-se către ochii orbiţi. Pentru un moment, se zbătu pe podea, agitându-şi braţele. După aceea, se ridică iarăşi, ochii fierbând hidos, carnea zdrobită desprinzându-se bucăţi.

Cu un topor în mână, Barclay se avântă înainte. Lovi monstrul în cap cu partea teşită a toporului. Fiinţa căzu pe podea. Tentaculele ţâşniră şi, brusc, Barclay se prăbuşi în genunchi, în strânsoarea unei liane albe, vii. Lucrul acela se dizolva în mâinile lui, o frânghie albă şi caldă, mâncându-i braţele aidoma unui foc viu... Îngrozit, căuta s-o smulgă de pe el, depărtându-şi mâinile astfel încât să nu poată fi atins. Creatura oarbă simţea şi rupea hainele groase, căutând carnea... carnea pe care-o putea transforma...

Arzătorul uriaş cu benzină, adus de McReady, tuşi solemn. Apoi, râse gâlgâitor şi izbucni cu o limbă alb-albastră, lungă de un metru. Monstrul de pe podea se zgârci, agitând zadarnic tentaculele ce se zvârcoleau şi se uscau sub flacăra arzătorului. Se târî şi se răsuci pe podea, ţipând nebuneşte şi poticnindu-se, însă meteorologul îi îndrepta mereu focul către faţă. Înnebunită, fiara se zbătea urlând.

Un tentacul scoase o gheară sălbatică, care se topi în foc. McReady se mişca metodic, după un plan bine stabilit. Lipsit de ajutor, disperat, monstrul se retrăgea dinaintea torţei, limbii de flăcări. Pentru o clipă, încercă să atace, cu un urlet inuman, atunci când dădu peste zăpada îngheţată. După aceea, se prăbuşi iarăşi, sub răsuflarea dogoritoare a arzătorului, înecându-i în duhoarea cărnii arse. Se retrase, fără speranţă, pe zăpadă. Vântul aspru îl împinse, răsucind flacăra torţei; se târa zadarnic, lăsând în urmă o dâră de fum puturos.

McReady reveni, tăcut, în baracă. Barclay îl aştepta la uşă.

— A rămas ceva? întrebă meteorologul.

— Nimic, clătină din cap Barclay. Nu s-a divizat?

— N-avea timp să se gândească la asta, îl asigură McReady. Când l-am părăsit, era un tăciune arzând. Ce făcea acolo?

Norris râse scurt.

— Ce inteligenţi am fost! Am distrus magnetourile, ca să nu meargă avioanele... Am distrus alimentarea tractorului... Dar l-am lăsat pe monstrul ăsta singur, şi fără să-l deranjăm, vreme de o săptămână.

McReady privi atent prin încăpere. În ciuda uşii smulse, aerul era cald şi umed. Pe o masă, în colţul îndepărtat al odăii, se găsea un aparat, construit din bobine de sârmă, magneţi, tuburi de sticlă şi lămpi radio. În mijloc, se afla o bucată de rocă, iar din centrul acesteia venea lumina ce scălda întregul interior; o lumină puternică, mai albastră decât cea a unui arc electric. Tot dintr-acolo se auzea şi zumzetul acela monoton. Lateral, exista un mecanism din cristal, extrem de delicat, cu discuri mici de metal, precum şi o sferă pâlpâitoare, care nu părea a fi alcătuită dintr-o substanţă.

— Ce-i asta? se apropie McReady.

***

— O să ne spună experţii, mârâi Norris. Deşi îţi poţi da seama şi singur. Este energie atomică. Chestia asta din stânga face un lucru pe care oamenii se străduiesc să-l realizeze cu ciclotroane de 100 de tone: separă neutronii din apa grea, obţinută din zăpada din jur.

— Dar de unde a avut toate... aha! Un monstru nu putea fi încuiat înăuntru... sau afară. A ajuns la depozitele de aparatură. Meteorologul privi aparatele: Dumnezeule, ce minte trebuie să fi avut rasa asta...

— Sfera pâlpâitoare cred că-i alcătuită din energie pură. Neutronii pot traversa orice substanţă, iar el dorea o rezervă de neutroni. Ajunge să bombardezi cu ei siliciu, calciu, beriliu, aproape orice, şi eliberezi energie atomică. Instrumentul este un generator atomic.

McReady scoase un termometru din buzunar.

— În ciuda uşii deschise, aici sunt aproape plus zece grade Celsius. Până acum, hainele nu ne-au permis să ne încălzim, dar simt că încep să transpir.

— Am constatat că lumina este rece, spuse Norris. Cu toate

acestea, printr-o bobină se degajă căldură. Avea aici toată puterea din lume… Îşi putea face cald şi plăcut în sensul în care rasa lui aprecia noţiunile astea. Aţi văzut ce culoare are lumina?

Meteorologul încuviinţă:

— Răspunsul nu se găseşte în sistemul nostru solar, ci undeva în galaxie. Pe o planetă fierbinte, rotindu-se în jurul unui soare mai strălucitor şi mai albastru. Privi prin uşă, la dâra de fum ridicându-se şi şerpuind pe zăpadă: Cred că nu vor mai reveni. Au aterizat aici din greşeală şi asta s-a petrecut acum douăzeci de milioane de ani. Pentru ce să fi făcut însă toate astea? indică el cu bărbia aparatele.

— Ai observat la ce lucra atunci când am intrat noi? chicoti încet Barclay. Priveşte!

Arătă spre tavanul barăcii.

Lipit de plafon, se afla un obiect asemănător unui rucsac, făcut din cutii de conserve turtite, curele de piele şi chingi din pânză. Înăuntrul lui ardea, precum o inimă micuţă, o flacără strălucitoare, fără însă a incendia scândurile tavanului. Mecanicul apucă două chingi şi, sforţându-se, trase în jos de ele. Le fixă de centura de la brâu. Un salt fără efort îl purtă, într-un arc straniu şi lent, prin încăpere.

— Antigravitaţie, aprobă Norris. În absenţa avioanelor şi a păsărilor, nu mai puteau pleca de aici. Avioanele le stricasem, iar păsările nu veniseră încă… dar a avut la dispoziţie cutii de conserve, piese de la aparatul de radio, sticle, iar pe timpul nopţii, întregul depozit de aparatură. Plus… o săptămână de singurătate. Cu antigravitaţia asigurată de energia atomică, dintr-un salt ar fi ajuns în America. Am izbutit să-l oprim… încă o jumătate de oră – tocmai îşi regla chingile, ca să-l poată purta – şi-am fi rămas în Antarctica, împuşcând orice fiinţă vie care ar fi venit din afară.

— Albatrosul, făcu McReady. Crezi că…

— Cu aparatul ăsta aproape terminat? Cu armele care le avea? Nu, cu mila Domnului, care se pare că aude foarte bine chiar şi aici, la limita unei jumătăţi de oră, am izbutit să ne apărăm lumea şi sistemul solar. Antigravitaţie şi energie atomică!… Deoarece ei au venit dinspre un alt soare, un astru aflat dincolo de stelele acestea. *Ei* au venit de pe planeta unui soare mai albastru.